لار ورکی ځوان

(ناول)

ډاکټر عتیق الله
(ژمن)

Ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

ډاکټر عتیق الله (ژمن)

ketabton.com - The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

ketabton.com - The Digital Library

❖ دليکوال لنډه پېژندنه!

نوم مي عتيق الله او تخلص مي ژمن دي.

د کندهار ولايت د دريمي ناحيې اوسېدونکی يم

لکه څرنګه چې دا زما لومړي کتاب او ناول دي لومړي کتاب مي د ناحقه سزا ناول په نامه ليکلي وو چي له ډيري کمي تجربي او بي عملي سره وو خو اوس مي ددي کتاب لار ورکی ځوان ناول کي ډيره علمي تغيرات راوستلي دي او انشاالله چي د خوښي وړ به مو وګرځي.

خامخا کيداي سي چي ځيني تيروتني اوس هم شتون ولري نو ستاسو څخه هيله کومه چي تر هغو تيروتني راتير سي او بخښنه راته وکړي.

دا کتاب مي په داسي حال کي ليکلي دي چي د کتاب د شروع څخه تر پايه پوري يي څلور مياشتي وخت ونيوئ او او خپل عمر مي اوس مهال د نولس او شل په مينځ کي دي، نو لهاذا اوس مي هم تجربه لږ او بي علمي مي ډيره ده

ketabton.com - The Digital Library

نور کتابونه هم په پلان کي لره د الله په توکل سره به مخ ته ځم انشاالله

ستاسو د دعا اؤ تشويق په هيله يم

ستاسو کشر ورور او ملګري

عتيق الله ژمن

ketabton.com - The Digital Library

دکتاب په اړه څو خبري

"دا ناول د محمد د ژوند او هغه روحي سفر باندې تمرکز کوي چې له تېروتنو او ګناهونو څخه توبې ته رسېدلو ته وده ورکوي. د دې کیسې له لارې لوستونکي کولی شي چې د انسان د ارادي ځواک، دیني باورونو، اخلاقي فشارونو، او توبې په اړه ژور فکر وکړي. محمد، چې د ژوند په یوه ناامیدي نقطه کې د خپلو تېروتنو په اړه پوهیږي، په اخلاص سره خپل الله ته رجوع کوي، او د دې له لارې نه یوازې روحاني توبې ته رسیږي بلکه د خپل ژوند د نوي پیل لپاره یوه لاره پیدا کوي. دا کیسه د اخلاقو، ایمان، او ژوند په اړه یوه دردوونکې خو الهامي درس وړاندې کوي، چې څنګه یو فرد کولی شي له خپلو تېروتنو څخه زده کړي او خپل ځان په یوه نوې لار کې بیا پیدا کړي."

ketabton.com - The Digital Library

په دې توګه، لوستونکي باید د ناول د پایښت په اړه پوښتنې ولري، او د محمد د اخلاقي تزلزل او روحاني تحول په اړه يې تفکر وکړي. دا کیسه ښيي چې هر فرد، که څه هم په ګناهونو کې ډوب وي، د توبې له لارې په خپل ژوند کې یو مثبت بدلون راولی، چې د الله بخښنه او رحمت په اړه یوه ژوره پوهه لري.

ketabton.com - The Digital Library

لار ورکی ځوان

د ژمي له یخو سره تازه آشنا شوی ښار، خپله سړه ساه د شپې له تور تم سره ګډوله. باران پۀ وار وار د شیشو پر مخ لګېده، او وریځو د آسمان پر مخ د غم تور ټادر غوړولی و. دا د هغو شپو له ډلې وه چې سړیېې یا پر ځان ورګوري، یا له ځان نه تښتي.

تور رنګ موټر د ښار پر نمجن سړک چټک روان و. له وریځو، باران، او ریمیکس سندرو پرته بل هېڅ هم د فضا واک نه درلود. سندرو دومره لوړ اواز درلود چې د موټر له درکو څخه یې درز درز د کوڅو تر څنګو رسېده. بخاري چالانه وه، خو دا تودوخه یوازې جسمي وه – دننه یو داسې ځوان ناست و چې روحیې له ډېرې یخنۍ یخ شوی و.

محمد – یو شل کلن، مغرور، خو دننه خالي ځوان، موټر چلولو. نه یې مخ ته نظر و، نه شا ته. یواځې سرعت و، او د وخت له چنګ نه د تېښتې بېخوده هڅې. د

ketabton.com - The Digital Library

سپیډومیټر ستن یې د نوي او سلو تر منځ ښوربېده، خو د زړه سرعت یې له درکه ووتی و.

مخکې، یوه کوچنۍ ګوټه اوبه راټولې وې. یو سړی، شین کالي، او دننه له سړه باد سره جنګیدونکی، د سړک غاړې ته روان و. محمد نه یوازې دا چې سرعت ورو نه کړ، بلکې موټر یې لا چټک کړ. څرخونو اوبه پورته والوزولې، او د اوبو ډکه څپه د هغه بېوسه سړي پر ټول بدن راوپېښنه شوه.

سړي یوه شېبه تم شو. کالي، خېره، لاسونه – هر څه یې لوند، ختټو او ناپاکو اوبو خړ کړل.

محمد د هنداري له لارې وکتل، او بې له وینا، د شونډو د یوه خندا سره یې پایله تائید کړه. دا خندا نه له وجدان سره تړاو درلود، نه له شرمه – دا یوازې د غرور یوه کږه شېبه وه.

ketabton.com - The Digital Library

کور ته ورسېد. د دروازې مخې ته يې درې ځله درنګ وواهه. سړه هوا، باران، او د شپې چوپتيا – خو څوک دروازه نه خلاصوي. بالاخره زنګـيې وکړ. احمد، لس کلن ورور، تيلفون پورته کړ.

– "دروازه خلاصه کړه، کاکاجانه!"

خو دا غږ د مينې نه، بلکې د امر نه ډک و. کله چې احمد راغی، د ساپوان لاندې ودرېد، خو د يخ باد له لاسه يې شونډې نيولې وې. محمد بې له کوم تاثر نه موټر دننه کړ. احمد ساپوان هم ورسره راووړ، تر څو محمد له يخو بچ کړي.

محمد په تلوسه و، ساړه‌يې نه احساسول. احمد ته يې شل افغانۍ ورکړې:

– "ورځه يوه قطعه سګريټ راوړه."

احمد ورو وويل:

– "له بازار راغلی يم، له ځان سره مې راوړې وای که..."

ketabton.com - The Digital Library

محمد ژر، له خوی بدله وویشت. یوه چپلاخهیې پر سر ورکړه، د قهر نه ډک غږیې وکړ:

– "ورځه! مه پوچګولې!"

احمد له ساپوان سره د دوکان پر لور روان شو. د هغه وړوکي وجود د شپې له یخ باد سره جګړه کوله، خو د ورورې قهر نه ډېر سوزنده و.

محمد خونې ته لاړ، نوي اخیستل شوې پلازمایې چالانه کړه. د حیواناتو چینلیې فعال کړ. هغه د انساني ژوند نه دومره ستړی شوی و، چې حیواناتیې د ځان عکاسین بلل.

احمد بېرته راغی، سګریټ یې ورکړ. محمد لا هم قانع نه و:

– "یو انرژی هم راوله! ستونی راباندې وچه شو."

ketabton.com - The Digital Library

هلک بیرته روان شو، له یخو نه یې پښې لړزېدې.

دروازه خلاصه پاتې وه. پلار راغی. د کوټې په دروازه کې ودرېد، د هغه سترګې، ژورې، خواشیني، او له خفګانه ډکې وې.

– "محمده! دا هلک څو ځله د سودا پسې استوې؟! ته نه وینې چې یخ دی؟ دا کوچنی دی، د لسو کالو دی! دومره بې‌رحمي ته له کومه زده کړې ده؟"

محمد، چې د کوچ پر نرم تکیه تکیه و، سترګې له سکرین نه نه اوښتې.

– "احمد شکایت کړی دی؟"

– "هو، راغی. ځکه چې داسې ورور لري. یخ کیږي، وایي نه ځم."

ketabton.com - The Digital Library

پلار يې دروازې ته ودرېد. يوه سا يې واخېسته. بيا ولاړ.

خو دا شپه يوازې د باران نه وه – دا د يوه وجدان د باران لومړۍ څاڅکې هم وې، که څه هم محمد لا تر اوسه نه و لوند شوی.

ښه چې داسې ده نو بيا ته ورپسې ولاړ سه سودا راوړه ته خو لوې سړې يې ستابه يخ نه کيږي.

پلار مې د احمد څخه پيسې واخيستې زه يې په دې مخ په ويشتمه ښه ډير ښکنځل يې وکړل او بيا لاړې خو زما هيڅ پرواه نه وربانديې کيدل.

خپل مې پيسې واخيستې غوښتل مې چې سودا راوړم خو باران ډير تيز وو په کوڅه او لښتيو کې اوبه روانې وې په آسمان کې به غړومبې سو او بريښنا به هم لکه په توره تياره کې روښانه شمعه داسې معلوميدل

په پښو خو نه سواې تللای نو مې موټر چالان کې احمد هم د سراې دروازه خلاصه کړل د کور څخه راووتم

ketabton.com - The Digital Library

دموټر مي برف پاکونه په تيزي سره حرکت کاوه او اوبه به يي د هينداري څخه پاکولي لږ چي ولاړم نو زما ملګري يوسف مي وليدي چي سايوان يي نيولي دي په پلي تګ سره روان دي موټر مي ورپرېږدي کړي او هرنګ مي په زور سره ورته وواهه هغه هم زما په هرنګ باندي ډير و ويريدي ژر يي مخ راواړوي کوم څه يي ويل خو مايي خبري نه اوريدي هينداره مي کښته کړل ومي ويل چي راځه زه به دي تر يوه ځاي پوري ورسوم هغه هم بي له کومي خبري راپورته سو موټر مي روان کړي ماويل يوسفه څنګه سو د ګل کاکاد لور سره مو څه وکړل؟

ګل کاکا چي زموږ په سيمه کي اوسيدي يوه لور يي درلودل چي ډيره ښايسته وه او پوهنتون کي هم زموږ سره وه ټول هلکانو يو له بل سره شرط وهلي وو چي ملګري کوي به يي د هغو هلکانو څخه موږ څلور ملګري هم وو يوسف علي وکيل او زه محمد، يوسف وويل چي ولا څه ووايم دهغی راضي کول به اسانه نه وي.

ketabton.com - The Digital Library

نه اسانه دي زما لپاره انسان دپیسو لپاره هرڅه کوي په خاصه توګه دښځو طبقه چي دپیسو په مقابل کي مقاومت نسي کولاي او ژر یي بیړي غرقیږی.

یوسف وویل یاره محمده ته خو ښه یي پلار دي هرڅومره پیسي درکوي او ښه ژوند لري هرڅه کولاي سي په موږ خوارانو نو څه جوړه ده.

بریک مي ووهي غوښتل مي چي دوکان ته ورسم او سودا واخلم مګر زما څخه مخکي یوسف دروازه خلاصه کړل او وه یي ویل چي زه یي درته راوړم مازي امر راباندي وکه.

سر مي وښوراوي ومي ویل چی انرژي راته راوړه هغه هم لاړي انرژي یي راوړل دباران په اوبو لوند سوي وو یخ ریږدوی موټر ته ژر پورته سو.

ماهم موټر روان کړي یوسف په فکر کي لاري ته کتل، ما ویل څه فکر کوي یوسفه؟

هغه اسویلي وکړي ویل یي یاره که ته نه وي نو زه به څه کوم؟

ketabton.com - The Digital Library

ته پوهیږي موږ خو په داعصري موټرو کي هیڅکله نه یو تللي او نه هم وس او توان لرو چي یوکوچني موټر واخلو ستا له برکته هرڅه را رسیدل دي د خداي شکر کوم چي ته مي ملګري یي.

"ښه، چې داسې ده نو بیا ته ورپسې ولاړ شه، سودا راوړه، ته خو لوی سړی یې، ستابه یخ نه کیږي."

پلار یې د احمد څخه پیسې واخیستې، محمد په دې مخ په ویښتو، ښکنځل یې وکړل، او بیا لاړه، خو محمد هیڅ پرواه نه درلوده.

خپلې پیسې واخیستې، غوښتل یې چې سودا راوړم، خو باران ډېر تیز و. په کوڅه کې او لښتۍ کې اوبه روانې وې. په آسمان کې به غړومبې سوې او بریښنا به لکه په توره تیاره کې روښانه شمعه معلومېدله.

محمد په پښو نه توانېده تلل، نو موټر یې چالان کړ. احمد هم د سراي دروازه خلاصه کړه، د کور څخه راووته.

ketabton.com - The Digital Library

موټر يې برف پاکونه په تېزۍ سره حرکت کاوه، او اوبه يې د هېنداريې ښخه پاکولې. لږ چې ولاړ، نو محمد خپل ملګری یوسف ولید چې سایوان يې نیولی دی. په پلي تګ سره روان وو. محمد موټر ورپېژدې کړ، او هرنګ يې په زور سره ورته وواهه. یوسف هم د محمد په هرنګ باندې ډېر وېرېدلی، ژر يې مخ راواړاوه. کوم څه يې ويل، خو محمد خبرې نه اورېدلې. هېنداره يې کښته کړه، او ويې ويل، "راځه، زه به دې تر يوه ځای پورې ورسوم." یوسف هم بې له کومې خبرې راپورته شو، موټر يې روان کړ.

محمد وویل، "یوسفه، څنګه شو؟ د ګل کاکا لور سره مو څه وکړل؟"

ګل کاکا چې د هغوی په سیمه کې اوسېده، يوه لور يې درلوده چې ډېره ښایسته وه او پوهنتون کې هم د محمد او یوسف سره وه. ټول هلکانو يو له بل سره شرطونه وهلي وو چې ملګري کوي. هغوی څلور ملګري وو:

ketabton.com - The Digital Library

یوسف، علي، وکیل، او محمد. یوسف وویل، "ولا، څه وواېم؟ دهغې راضي کول به اسانه نه وي."

"نه، اسانه دی زما لپاره. انسان د پیسو لپاره هر څه کوي، په ځانګړې توګه د ښځو طبقه چې د پیسو په مقابل کې مقاومت نه شي کولای، او ژر یې ببېږی غرقیږي."

یوسف وویل، "یارې، محمده، ته خو ښه یې، پلار دې هر څومره پیسې درکوي، او ښه ژوند لري، هر څه کولی شي. په موږ خوارانو نو څه جوړه ده؟"

بریکه یې ووځه، غوښتل یې چې دوکان ته ورشي او سودا واخلي، خو یوسف مخکې له محمد دروازه خلاصه کړه او وویل، "زه یې درته راوړم، ما ته امر راباندې وکه."

ketabton.com - The Digital Library

محمد سر وښوراوه، او ویې ویل، "انرژي راته راوړه." یوسف هم لاړ، انرژي یې راوړه. د باران په اوبو لوند سوی و، یخ ریږدېده. موټر ته ژر پورته شو.

محمد هم موټر روان کړ. یوسف په فکر کې لار ته کتل. محمد ویې ویل، "څه فکر کوې، یوسفه؟"

یوسف اسویلي وکړ، وویل، "یارې، که ته نه وې، نو زه به څه کوم؟ ته پوهیږې، موږ خو په داسي موټرو کې هېڅکله نه یو تللي، او نه هم وس او توان لرو چې یو کوچنی موټر واخلو. ستا له برکته هر څه را رسیدلي دي. د خداي شکر کوم چې ته زما ملګری یې."

کله چې محمد موټر روان کړ، د یوسف له خبرو خوښ شو، خو څه یې ونه ویل، یوازې ورو ورو وخندل.

یوسف وویل، "بسه، زه همدلته کښته کیږم، د بابا دوکان ته راتلم."

ketabton.com - The Digital Library

محمد هم موټر ودراوه. یوسف کښته شو، او هغه بیرته د کور په لور روان شو. کور ته چې ورسېد، خپله کوټه ته لاړ، سګریټ یې ولګاوه، او د کوچ په غټ بازو کې کیناست. د ذهن په کومه زاویه کې یې داسې فکر ګرځېده، لکه ټوله نړۍ چې د ده تر واک لاندې وي، او پیسې یې تر ټولو لویه وسېله وي. په یوه لاس کې سګریټ، او په بل لاس کې د انرژي بوتل نیولی و.

وروسته د خپلې مور کوټې ته ورغی، ویې ویل:

"ډوډۍ راته تیاره کړه، وږی یم."

مور یې تازه له لمانځه فارغه شوې وه، لا هم په جوماتي مسله ناسته وه. سر یې پورته کړ، او نرم غږ یې وکړ:

"زویه، ورشه ته هم لمونځ وکه، زه به ډوډۍ درته راوړم."

محمد څه ونه ویل، یوازې شاته لاړ، کوټې ته بېرته راغی. پلازما تلویزیون یې چالان کړ، د خپلې خوښې

ketabton.com - The Digital Library

سندرې يې ولګولې او کيناست. لږ وروسته مور يې راغله، ډوډۍ يې راوړه او ورته ويې ويل:

"تا لمونځ وکړ؟"

محمد پرې کوونکی نظر پرې وکړ، او تريو مخ يې وکړ:

"مورې، څو وارې مې درته ويلي چې د لمانځه خبره مه کوه. که مې زړه وي، خپله به يې وکړم. ته مه شله کيږه."

مور يې ساه واخيسته، خو بيا يې نصيحت پيل کړ:

"زويه، لمونځ د اسلام له بناوو څخه دی. دا به څنګه مسلمان وي چې لمونځ نه کوي؟"

ketabton.com - The Digital Library

خو محمد خبرې پرې قطع کړې، له ځايه پاڅېد، سترخوان يې همداسې پريښود، او له کوره ووت. موټر ته پورته شو، نه پوهېده چې چيرې ولاړ شي.

په ذهن کې يې ناڅاپه د خپل بل ملګري، وکيل، نوم راپورته شو. وکيل د يوه هوټل مزدور و. محمد هوټل ته ولاړ. دروازه يې خلاصه کړه، دننه ننووت.

وکيل چې وليد، ژر يې کار پرېښود، او د هغه لور ته راغی، ستړی مشی يې وکړ، دواړه يوه ميز ته کښېناستل.

وکيل وخندل، ويې ويل:

"ښنګه راغلی يې؟ بيا دې د مور يا پلار سره جنګ کړيدی؟"

محمد بې‌پروا وويل:

ketabton.com - The Digital Library

"هو، کړي مې دي. هغوی هغه ډول انسانان دي چې زما کار نه لري."

وکیل ورو، خو له احساسه ډک غږ وکړ:

"وروره، هغوی ستا مور او پلار دي. که هغوی درته څه ونه وايي، نو بیا څوک درته وايي؟"

محمد د لاس اشاره وکړه:

"اوس دا نصیحت بند که. ورشه د خوراک لپاره یو څه راوړه."

وکیل هم لاړ، یو خوراک کباب او بریاني یې راوړل. محمد تر مړېدو پورې وخوړ، پیسې یې ورکړې، او د هوټل له دروازې وتلو پر وخت یې ورته وویل:

"ماپښین ته پوهنتون ته وختي راشه."

ketabton.com - The Digital Library

وکیل سر ورو پورته-کښته کړ، او وویل، "سمه ده."

محمد موټر ته پورته شو. باران لا هم روان و، خو یخې څاڅکې یې د هغه لپاره د خوښۍ سبب وې. د سویچ بورډ پر سر یې تلیفون پروت و، د مور څو نهجواب شوي زنګونه پرې ثبت وو. د موټر ښي هنداره نیمه راکښته وه، او یخه هوا له کړکۍ ورننوتله، وېښتان یې له یو خوا خوځېدل، لکه د باد له څپو سره چې یوه نازکه موسیقي وغږېږي. له دې فضا خوند اخیسته.

لرې لاره، چې د سړک غاړه یې لېمه ولیده. لېمه د ګل کاکا لور وه، هغه نجلۍ چې ډېر هلکان به یې پر نوم منډې وهلې. سودا ته وتلې وه، او له یو دوکان نه بل ته ګرځېده. محمد موټر ودراوه او لوړ غږ یې کړ:

"لېمې! ګوره!"

هغې آن مخ هم نه اړاوه. د محمد زړه تریو شو، کلک هارن یې کړ. لېمه په غوسه د هغه خواته وکتله. تور حجاب یې پر سر و، یوازې خړ سترګې یې ښکاره وې،

ketabton.com - The Digital Library

د اوړو پر خوا تور دستکول ځوړند و، او په سپینو نازکو ګوتو یې یو سایبان نیولی و. د یخې هوا له کبله یې بدن ریږدېده، داسې ښکارېده لکه منې موسم چې د ونیو پاڼې له شاخو راکوي.

لېمې له ورایه د لاس اشاره وکړه:
"چیشی دی؟"

محمد ورو سر پورته ـــ کښته کړ، په کنایې یې وښودل چې را دې ته.
لېمه د ده خوا ته راغله، غوسه‌ناکه غږ یې وکړ:
"څه دي؟ څه وایې؟"

محمد هنداره لا ښکته کړه، په نرمه لهجه یې وویل:
"باران دی، زه به دې تر کوره ورسوم."

ketabton.com - The Digital Library

لېمې ورو ورو وروېښتان تر سايبان لاندې کړل، غټې وريځې يې پورته – ښکته شوې، او ويې ويل:

"يا مننه، خو زه خپله ځم. دلته سودا کوم، او باران هم اوس په دريېدو دی."

محمد د سګريټ د لوګي پف وکړ، نيمکښې سترګې يې پرې ولګولې، او ورو ويې ويل:

"هر څنګه ستا خوښه."

لېمه نور ونه ويل، شا ته وګرځېده، او بېرته خپل لور ته روانه شوه. محمد بيا موټر حرکت کړ. د ښی هندارې له لارې يې ورو پسې وکتل – هغې لا هم سايبان نيولی و، خو د سړک پر غاړه يې شاته کتل، وروسته بيا يوې خوا ته ولاړه.

محمد کور ته راستون شو. د ماپښين څلور بجې وې. پوهنتون ته د تلو نيت يې وکړ، خو زړه‌نازړه شو، څه

ketabton.com - The Digital Library

ناڅه بېمیله و. بالاخره بستر ته وغورځېد، پر چپرکټ اوږد وغځېد، او له لږې تمې وروسته خوب ونیوه.

تلیفون یې زنګ وواهه. پورته شو، وکتل، وکیل و. ځواب یې ورکړ:

"الو؟"

وکیل وویل:

"ولې نه یې راغلی؟ څه شوي دي؟"

محمد سا کښته کړه، ورو یې وویل:

"ولا وروره، لږ تبې لړز یم، نن نسمه درتللی."

وکیل هم ډېر څه ونه ویل، تلیفون یې بند کړ، او محمد بېرته ویده شو.

ketabton.com - The Digital Library

خو دا ارامي اوږده نه وه. لږ وخت وروسته د مور غږ د ده غوږ ته ورسېد:

"محمده... محمده!"

زه هم ناڅاپه راپاڅېدم. ساعت ته مې وکتل، د شپې دولس نیمې بجې وې. سترګې مې پر لاسونو وموښلې، له خوبه مې ځان راویښ کړ. د مور خواته ورغلم. وکتل مې، پلار مې پر کټ اوږد پروت و، او سخت ناارامه و. لاس او پښه به یې یوې او بلې خوا ته غورځول.

مور مې په ژړا وویل:

"محمده، موټر ژر چالان کړه، روغتون ته ځو!"

"موره، بابا ته څه شوي دي؟"

"د زړه ناروغي یو ځل بیا ورباندې حمله وکړه!"

ketabton.com - The Digital Library

زه سم ساه هم ونه کړه، وتختم، خپل موبايل، بالاپوښ او موټر کيلي مې راواخيستل. موټر مې چالان کړ، او د روغتون پر لور تيز لاړم. مور مې ټوله لاره ژړل. اوښکې يې له سترګو بهېدې. ډيره نا اميده ښکارېده.

زه هم د زړه له دردہ موټر پر تېز سرعت چلاوه، په پنځو دقيقو کې روغتون ته ورسيدو.

ناره مې وکړه: "تزکره راوړي!"

نرسانو بېدرنګه پلار مې د بيړني حالت خونه ته يووړ.

مور د دروازې مخې ته ناست وو. مور مې په ژور فکر کې وه. د هغې له مخه، له وجوده، وېره بادېده. دا خو د پلار درېيمه حمله وه.

نيم ساعت تېر شو.

يوه ډاکټر راغی، راته ويې ويل:

ketabton.com - The Digital Library

"ستاسې د پلار عمر نور پای ته رسېدلی دی. موږ ډېر کوښښ وکړ، خو دا د هغه دریمه حمله وه. په تېرو حملو کې د زړه نیمایي برخه مړه شوې وه، او دا ځل نور څه پاتې نه وو... زړه یې ودرید."

مور مې چې دا واورېدل، بې‌هوښه شوه. ژر مې لاس تر ملا ور تاو کړ، ونیوله مې. زه هم ټکان وخوړم. باور مې نه را تللو.

نرسانو مور مې پورته کړه او درملنه یې پیل کړه. ما له جیب څخه موبایل راویست، نه پوهېدم چې چاته زنګ ووهم. اخر کاکا مې راته را یاد شو. یواځینی کاکا مې و، هغه هم په دوبۍ کې اوسېده.

په واټساپ مې ورته مفصل پیغام واستاوه، ټوله کیسه مې ورته ولیکله. خو هغه آفلاین و.

ketabton.com - The Digital Library

هلته په یو څوکۍ کښیناستم، ژړا نه راتله... سترګې مې یخې وې.
هماغسې شپه تېره شوه...

او د سبا سهار، ټول کلی، ښار او دوستان خبر شول:

"محمد د ماښام پلار له دې فاني نړۍ سترګې پټې کړې دي."
کاکا مې هم د واټس‌اپ له لارې راسره خبرې وکړې. وېویل:
"زویه، سبا به موږ ټول درسو، تر هغه مهاله هېڅ کار مه کوه."

دا وخت نو پر ما یقیني شوه چې پلار مې نور نه شته... او زه به هېڅکله بیا ورسره خبرې او یا هم شخړه نشم کولی.

ketabton.com - The Digital Library

زړه مې سخت درد کاوه، ژړا مې ستوني ته راغله، خو بند پاتې وه. د پلار هغه خبرې را یادې شوې چې ویل به یې:

- "زویه، یوه ورځ به زه نه یم. دا شتمني او دا هر څه به تا ته پاتې کېږي. ته باید د ځان نه یو لوی شخصیت جوړ کړې، یو خپلواکه انسان."

دا خبره یې اوس د زړه له تل نه راباندې تېره شوه. هلته مې نو ژړا زور واخیست، ځان مې نشو سمبالولی. زه، احمد، او هور درې واړو ژړل؛ ځکه پلار مو د کورنۍ ریښتینی ستوری وو، یو مهربان، غیرتمند، او صادق سړی، چې د ټولو سره یې مینه لرله.

خو ماته تر ټولو زیات افسوس دا وو چې پلار مې هر وخت زما له کړنو ناخوښ وو.

ketabton.com - The Digital Library

هيڅکله مې يې کارونه نه خوښېدل، او تل به يې زما شکايت کاوه.

اوس خو بې‌حرکته، بې‌صدا، زما مخې ته پروت وو. سترګې يې پټې وې، حتا يو مچ هم ترې نه شړلی شو.

ډېره مې وژړل... زړه مې لږ څه سپک شو. خو د ځان له امله مې هم ژوره ګيله لرله.

په دې ورځو کې باران هم ودرېدلی وو.

سبا يې کاکا او د هغه ټوله کورنۍ راغله. ما او مور ته يې ډېر تسليت راکړ.

د ګاونډيانو ښځې او نارينه ټول زموږ په کور راټول شول، د بابا د جنازې او فاتحې مراسم مو تر سره کړل.

بابا مو د خپل پلرني هديرې، چې زموږ نيکونه پکې ښخ وو، په ځنګ کې خاورو ته وسپاره.

ketabton.com - The Digital Library

ما يې قبر ته کتل... خلک ورباندې خاورې او لوټې غورځول. دا هغه کس وو، چې هېڅکله به په خاورو نه کيناست، مبادا جامې يې ککړې شي.

هغه چې د يخ او ګرمي پروا نه لرله، له کوره، ملک، اولاد، باغونو، شتمنيو سره يې دومره مينه لرله... دا ټول ورسره پاتې شول.

نن خاورو ته وسپارل شو، هغه څوک چې که کوم مجلس ته به راغی، ټول به ورته درېدلي وو.

هغه مهربان انسان، د عزت خاوند، دوستانو به يې لحاظ کاوه، خپلوانو به يې درناوی کاوه.

نه ډېرې پيسې د مرګ نه وژغورلی شي، او نه د مهربانۍ شهرت...

زه يې پر قبر داسې ژاړم، چې خلک راته حيران وو.

ketabton.com - The Digital Library

هغه ټول مقام، شتمني، او عزت، اوس مور ته پاتې دی. زه، مور، احمد، او کاکا – مور يې يوازني وارثان يو.

کله چې مو پلار خاورو ته وسپاره، نو خلک هم ورو ورو خپلو کورونو ته لاړل...

کاکا راته وويل: "ما له يوه عالم سره خبرې کړې دي، سبا به راشي او ستا د پلار له شتمنۍ به ټولو ته د هغوی حقونه ووېشي."

زه ورته د حيرانتيا او خفګان په ګډو سترګو وکتل، زړه مې دروند شو. له ځانه سره مې سوچ وکړ: مور لا همدومره د غم په درياب کې ډوب يو، او دا سړی د مال او شتمنۍ د ويش خبرې کوي؟

خو يوازې سر مې ورته وخوځاوه، هيڅ مې ونه ويل، او په غلي قدمونه خپلې خونې ته ولاړم.

ketabton.com - The Digital Library

سبا د ملا صاحب په راتلو سره د شتمنۍ ویش وشو. هر څوک ته خپل حق ورسید. مور مې خپل حق او د احمد برخه راته وسپارله، وې ویل: "ته به یې مدیریت کوې، زموږ ټولې اړتیاوې به ته پوره کوې."

ما هم دا مسئولیت ومنلو.

کاکا څو ورځې وروسته بېرته دوبۍ ته روان شو. موږ هم بېرته خپل پخواني ژوند ته وګرځېدو. خو دا ځل توپیر دا و چې پلار مو نور نه و، او زه بېمخنیوي ژوند ته نیغ ورننوتی وم. یوازې مور وه، خو د هغې خبرې ما ته دومره ارزښت نه درلود.

مور به ویل: "لاړ شه، د پلار دوکان ته، کار مخ ته یوسه..."

خو زه به دوکان احمد ته سپارلی و، او خپله به یا له ملګرو سره په میلو وتلی وم، یا به په کوڅو او بازارونو

ketabton.com - The Digital Library

کې بې‌مقصد ګرځېدم. احمد، سره له دې چې تر ما کشر و، خو بیا هم ما ټول بار پر هغه اچولی و.

زما طبیعت ورځ تر بلې بې‌قراره کېده. ځان ته نا آشنا ښکارېدم.

یوه ورځ، چې د سهار لس بجې وې، مور مې له خوبه راویښ کړم. چای یې راته ایښی و، وې ویل: "چای وڅښه، بیا دوکان ته لاړ شه."

چای مې وڅښه. بیا مې وکیل ته زنګ وواهه:

"نن غرمه ستاسو میلمه یم، کور کې زړه تنګ شوی دی."

هغه هم خوشحاله شو، وې ویل: "سمه ده، راشه. زه به له رستورانته خواړه راوړم."

ketabton.com - The Digital Library

حمام ته لاړم. مور مې یوه جوړه نوې کالي چمتو کړي وو، هغه مې واغوستل. بیا مې الماری ته وکتل؛ ډول ډول عطرونه پکې پراته وو. څو مې وازمایل، خو یو بوی ډېر راته خوندور ښکاره شو. کله مې چې پر ځان ووهه، نو د نویو کالو خوشبویه رایسته. په لومړیو کې مې پوزه خوره شوه، خو وروسته عادت شوم.

د غرمنۍ وخت و، شاوخوا یوه بجه به وه، له کوره د وتو تکل مې وکړ. دروازې ته ورسېدم. هلته مې کوچنی ورور، محمود، زما بوټونه پالش کړي وو، او لاس ته یې نیولي وو. په ماشومانه لهجه یې وویل:

"ستا بوټونه مې پالش کړل، څنګه ښکاري؟ ښایسته شول او که نه؟"

ورته وخندلم. تر بازخو مې ښکل کړ، ورته ومې ویل: "هو، ډېره ښایسته دي، لکه ته."

ketabton.com - The Digital Library

موټر مې چالان کړ، د وکیل کور ته ورسېدم. زنګ مې ورته وواهه. څو "ډیټ ډیټ" وروسته یې ځواب راکړ:
"زه په لاره یم، ته هم هلته انتظار وکړه."

شېبه وروسته، وکیل راغی. پر موټرسایکل و، یوه انجلۍ هم ورسره وه.

زه له موټره راکښته شوم، وکیل هغې انجلۍ ته په اشاره وویل چې کور ته ننوځي.
د اتمې برخې ادبي اصلاح (د اصولو مطابق):

- ما د هغې نجلۍ خواته وکتل؛ غټې، ژورې او ښورې سترګې یې زما لورې ته ختلې وې، خو کله چې زموږ نظرونه سره ولګېدل، هغې ژر خپل دید بدل کړ. په لاس کې یې بټوه او د مکتب یوه بسته وه، ګامونه یې چټک کړل او د کور لورې ته ورننوته.

ketabton.com - The Digital Library

وکيل ته مې وکتل، د هغه په باړخوګانو کې د حيا سپېځلې سرخي خپره شوې وه، سترګې يې خولې ته ټيټې وې. لږ شک مې پيدا شو: دا نجلۍ څوک ده؟

وروسته له سلام او احوال‌پرسي وکيل زه د خپل کور يوې ليرې خونې ته بوتلم. هلته مو د پوهنتون، ملګرو او تير ژوند په اړه اوږدې خبرې وکړې. وکيل وويل، "زه ځم، ډوډۍ راوړم." ما سر وخوځاوه.

په خونه کې يوازې شوم، د ساعت ټک ټک مې تر غوږو کېده. موبايل مې راواخيست، غوښتل مې يوه سندره واورم، خو ناڅاپه مې د ګامونو ږغونه واورېده.

ږغونه نږدې کېدل، څو شېبې وروسته پرده پورته شوه. يوه نجلۍ چې شا يې زما لوري ته وه، دروازه يې بندوله؛ ښکاري داسې چې زما حضور ته متوجه نه وه.

ketabton.com - The Digital Library

د باندې یو ماشوم غږ وکړ: "راووځه! ما ولیدل چې دلته پټه شوې!"

نجلۍ پټ پټ وخندل. پوه شوم چې دا د پټ پټاني لوبه ده.

"تاسو ګورئ؟" مې ورته وویل.

نجلۍ وېرې سره زما خوا ته وکتل. سپین پوستکی، نري شونډان، نازک پوزه، خړ وېښتان، او نرم څېره. دا هماغه نجلۍ وه چې له وکیل سره راغلې وه.

وارخطا شوه، پړونی یې پر مخ ونیو او دروازه یې خلاصولو ته شروع وکړه، خو له بیړې یې طریقه غلطه ونیوله.

"صبر وکړه، زه یې درخلاصوم."

ketabton.com - The Digital Library

هغې را وکتل، ساه يې بنده بنده وه، ويې ويل: "ته څوک يې؟ زموږ په کور کې څه کوې؟"

ما موسک شو، دروازه مې خلاصه کړه. "زه د وکيل ملګری محمد يم، دلته مېلمه يم."

نجلۍ هېڅ نور څه ونه ويل، ژر ووتله. زه هم بېرته خپل ځای ته کېناستم.

څو شيبې وروسته وکيل راغی، يوه کوچنۍ خور يې ورسره وه. خواړه يې راوړل، ډول ډول ډوډۍ يې مېز ته کښېښودې. ما هم له زړه خوړلي، او بيا پوهنتون ته روان شو.

ketabton.com - The Digital Library

په لاره کې مې حوصله نور هم پای ته رسېدلې وه. وکیل ته مې وویل:

– یاره، ستاسې په کور کې مې یوه عجیبه ښکلې نجلۍ ولیده، دا څوک وه؟

هغه لږ څه حیران شو. د زنګون پر کرښه یې ګونځې جوړې شوې، سترګې یې راټولې شوې او لکه پوښتنه یې کوي، ویې ویل:

– کومه نجلۍ؟ چېرې؟

– هماغه چې له تا سره په موټرسایکل راغله.

– آ، هوو... ښکلې خو ده، خو ته څه شی ولیدل بیا؟

ketabton.com - The Digital Library

– زه په خونه کې ناست وم چې راغله، نو ټوله کیسه مې ورته وکړه.

وکیل اوږده ساه واخیسته:

– هو، هغه زما خور ده... لاره، خدای د وکړي، کوم غلط فکر ونکړې!

په ناباوره حیرانتیا مې ورته وکتل. ناڅاپه مې پښه د موټر پر بریک ولګېده. د ټایرونو له خولې شین دود پورته شو او موټر همدلته ودرید. وکیل ته د حیا سرخی خوره شوه.

هلته پوه شوم چې زه څومره کمعقله یم، د دوی په کور کې پرته له کورنۍ بل څوک نه شي اوسېدای.

بیا مې ورو ورو موټر ته حرکت ورکړ، او په آرام آواز مې ورته وویل:

ketabton.com - The Digital Library

– بخښنه، ما فکر کاوه چې نور خپلوان به مو هم وي.

وکیل له جدي حالت ووت، په خندا یې راته وویل:

– ته ولې یوازې انجونو ته ګورې، لوده؟

– هه، بس نو سترګې خپله په انجونو پسې ګرځي!

پوهنتون ته ورسېدو. درس مو ولوست. بېرته د کور پر لور روان وو، چې ناڅاپه وکیل ته زنګ راغی. څه شېبه چوپ پاتې شو، لکه څوک چې ورته زړه پورې کیسه کوي. بیا یې ورو وویل:

– سمه ده، زه به یو کار وکړم...

ketabton.com - The Digital Library

تليفون يې بند کړ، او په غوسه يې موبايل د موټر پر سيټ وغورځاوه. طبيعت يې خراب ښکارېده.

– څه وشول؟ کوم مشکل شته؟

– هو ياره، خور مې زنګ وهلی وو، ويل‌يې چې د مور حالت خراب شوی وو، اوس يې روغتون ته وړي دي...

بيا يې په زغرده راته وکتل، او بېرته يې غږ نرم شو:

– محمده، مهرباني وکړه، زه او ته يو ځای تر روغتونه لاړ شو.

سترګو تر کونجو مې ورته وکتل، سر مې وخوځاوه:

– ولې نه؟ ته نه وايې، زه لا هماغې خوا ته روان وم، خو روغتون نه راته معلوميده.

ketabton.com - The Digital Library

ده د روغتون نوم راښود، موږ هم ور روان شوو. وکیل بیړه وکړه او مستقیم عاجل واټ ته ننووت. زه هم ورپسې شوم. له لږو معلوماتو وروسته پوه شوو چې ناروغه بله کوټه ته وړل شوې او اوس یې حالت نسبتاً ښه دی.

کوټې ته ننوتو. ډاکټر وکیل خور ته لارښوونې ورکولې، نسخه یې هم په لاس کې وه. موږ د سلام په ویلو ورننوتو. له ډاکټر سره مو سي مسي وکړه. وکیل خپلې خور ته د مور د وضعیت پوښتنه وکړه.

ما چې کله د هغې غږ واورېد، نو ناڅاپه مې شونډې وچې شوې. هغه هماغه نجلۍ وه، چې په کور کې مې لیدلې وه. هغې، د ښایست هغه غږ سره، وویل:

– مور مې بام ته کالي هوارول، پښه‌یې وښوېدله، او له بامه ښکته ولوېدله...

ketabton.com - The Digital Library

ــ نو ما هم ژر ژر رکشه کې روغتون ته یوړه، او تا ته مې تلیفون وکړ.

ډاکټر له کوټې ووت. تګ پر مهال یې وویل:

ــ دا درمل ورته راوړئ.

درمل یې ماته وښودل. ما هم سر وخوځاوه، چې وکیل ته یې ورسوم.

وکیل ته مې وویل:

ــ زه نور ځم، که کوم ضرورت وي، زنګ راته ووهه، زه اوس کور ته ځم. انشاالله ماښام بېرته راځم.

ketabton.com - The Digital Library

وکیل نسخې ته کتل، لکه د اندېښنو تر سیوري لاندې یې سترګې پورته ښکته کېدلې.

– سمه ده، ته ولاړ شه، خو ماښام خامخا راشه. زه د دې روغتون او ډاکټرانو سره نابلده یم.

– راځم، انشاالله. د خدای په امان.

کور ته چې ورسېدم، مور مې د مازدیګر لمونځ ادا کاوه. زه خپلې کوټې ته لاړم، او په تلیفون بوخت شوم. وخت رانه تېر شو، نه پوهېدم چې ماښام اته بجې شوې دي.

د وکیل زنګ راغی.

– محمده، که کوم کار نه لرې، راسه، لږ کار درسره لرم.

– هممه، درځم.

ketabton.com - The Digital Library

زما ذهن ته سمدستي دا راغله چې ښايي د پيسو اړتيا ولري. نو د تجرۍ نه مې يو لک افغانۍ واخيستې، او د روغتون پر لور وخوځېدم. ډېر وخت نه و تېر شوی چې هلته ورسېدم. وکيل راته په مسکا وکتل:

– دومره ژر راغلې؟

ما په نيمه خندا وويل:

– ته هر چېرته غږ وکړې، زه د سترګو له رف نه ځان در رسوم.

وکيل يو دم احساساتي شو. سترګې يې له اوښکو ډکې شوې، غېږ کې يې ټينګ ونيولم.

په لړزنده آواز يې وويل:

ketabton.com - The Digital Library

– مننه، یاره... که ته نه وای...

ما د ده خبره پرې کړه:

– که زه نه وم، نو بیا هم زه وم...

هغه موسکی شو، او بیا له غېږه ووت. کوټې ته روان شو. ما ورپسې غږ وکړ:

– وکیله!

هغه زما لور ته د سوال په نظر وکتل.

زه یوې تورې کڅوړې ته اشاره وکړه، چې د پیسو نه ډکه وه.

ketabton.com - The Digital Library

سترګې يې کوچنۍ شوې، ورېځې يې پورته شوې، ويې ويل:

– دا څه شی راوړې دي؟ مېوې خو دلته ډېره ده!

زه لږ څه موسکی شوم:

– دا بل ډول مېوه ده، لاړه شه، کوټه کې دننه وګوره.

کڅوړه يې له لاسه راواخيسته او کوټې ته لاړ. زه هماغلته حيران پاتې شوم. ذهن کې مې سوالونه ګرځېدل: هر څه خو سم دي، نو ولې يې زه راوغوښتم؟ آيا دا پيسې ورکول خو تېروتنه نه وه؟

په همدې فکرونو کې وم، چې وکيل بيرته راووته، لږ څه وارخطا، ويې ويل:

ketabton.com - The Digital Library

– دا څه دي وروره؟

زه موسکی شوم، ورو مې وویل:

– پیسې دي، ما ویل ښایي ضرورت پیدا شي، یاره.

ده سترګې کښته واچولې، غږ یې هم ورو شو:

– ضرورت خو... نه یم. مګر ته څنګه پوه شوې چې باید پیسې راوړې؟

وکیل په نرمۍ سره وویل:

– بس ته یې، نور فکر نه کوه، دا پیسې واخله او خپلې اړتیاوې پوره کړه.

ketabton.com - The Digital Library

او هو، ربښتیا، مور دې اوس څنګه ده؟
راسه، پخپله یې حالت وګوره، چې زړه ډاډه شي.

زه هم ورغلم. کوټې ته ننوتو، نو سیدها سترګې مې د وکیل پر مور نه بلکې په یوه داسې څهره ونیوې چې د ښایست او حیا یو مثال جوړاوه.

هغې حجاب نه وو کړی، ځکه دا یوه شخصي کوټه وه او هرچا ته دلته ننوتل منع وو.

هغې زما په لوري وکتل، ژر یې په وارخطایي سره خپل مخ ته پړونی ونیوه، ما هم ورځخه مخ بل طرف ته واړاوه او د مور په پوښتنه مې بوخت شوم، خو خدای شته چې دې حیا یې ډېر خوند راکړ.

زما د خبرو په جریان کې، وکیل خپلې خور ته نږدې ورغلی، ورته یې وویل:

– وبخښه، یاسمین، زما فکر نه وو چې لومړی تاسې ته خبر درکړم او بیا محمد وروسته راوړم.

ketabton.com - The Digital Library

یاسمین وویل:

– پروان نلري، محمد خو خپل سړی دی، دواړو موافقه سره وکړل.

خو ماته د خوشحالۍ ځای دا و چې د یاسمین نوم مې زده کړی و.

تر ډېرو خبرو کولو وروسته مې وویل:

– وکیله، زه مو نور ځمه، لس بجي شوي دي.

وکیل وویل:

ketabton.com - The Digital Library

– سمه ده، ولاړ به شي، ته لږ څه صبر وکه، اوس به مور مې د خوبه څخه راپورته شي، د ډوډۍ خوړلو لپاره. نو هغه وخت به ټول ولاړ شو، مور ته هم ډاکټر نور رخصت راکړي دي.

ساعت ته مې وکتل، لس بجي وې، په پنځلس دقیقو کې بیرته په څوکې کې کښیناستم او په موبایل مې ځان مصروف کړ.

وکیل وویل:

– زه ځم، مالي حساب مې تړم، ژر بیرته راځم.

ما هم د "هو" په دود ورته سر کښته پورته کړ.

وکیل لاړ، خو زما زړه په دربیدو شو، ځکه اوس زه او یاسمین یواځې وو، مور یې په خواړه خوب ویده وه.

ketabton.com - The Digital Library

د موبايل څخه مې سترګې د ياسمين پر طرف وګرځولې. هغې ماته کتل، خو زما په ليدو يې ژر د سترګو مسير ته تغير ورکړ.
ما هم بيرته تليفون ته سترګې واړولې.

څو شيبې وروسته يې وويل:

– زه بخښنه غواړم، ما ته سم نه وې پيژندلې.

سر پورته کړم، غټه ساه مې واخيسته او د ياسمين مخ ته مې وکتل. هغې حجاب په ښکلي مخ غوړولی و او يوازې يې دوي توري غټې او ښوري سترګې معلومېدې.

ما وويل:

– کومه خبره نه ده، ته نه يې ملامته، ځکه تا خو زه نه وم پيژندلی.

ketabton.com - The Digital Library

بیا مې ځان مصروف وښوده.

څو شیبې وروسته بیا د یاسمین ښکلي نري غږ تر غوږ و شو:

ـ ته غوره، محمده!

ما هم په میانه ورته وکتل، بیا مې وویل:

ـ اوس نو څه موضوع ده؟

هغې په ډېره آرامۍ او اطمینان سره خبرې کولې. ویې ویل:

ـ مننه، چې زما د مور پوښتنې ته راغلي او زما سره یې په دې غم کې شریکیږي، احسان به یې وکړي.

ketabton.com - The Digital Library

زه يې دې ادب او فلسفې ته ميران پاتې شوم، چې څومره په ادبياتو کې خبرې کوي.

خير، ورته مې ويل:

– سمه ده، دهنني وړ نه ده. وکيل زما ملګرى دى، د هغه کورنۍ زه خپله کورنۍ ګڼم.

او رښتيا، تاسو تعليميافته راته معلوميږئ، آيا درس مو ويلى دى؟

هغې ځواب ورکړ:

– هو، اوس د مکتب په يولسم صنف کې يم، انشاالله درسونه مې سم او په ښه توګه روان دي.

ما وويل:

ketabton.com - The Digital Library

ــ ښه، په کوم مکتب کې یاست؟

هغې د مکتب نوم راته وښود، چې د دوی د کور څخه ډېر لیرې و.

ما وویل:

ــ ښه! ډېر ښه مکتب او درسونه. وایې هېڅکله یې مه پرېږده.

هغې ځواب ورکړ:

ــ هو، زما هم دغه اراده ده، څوک چې درس پرېږدي، هغه خو یا لیونی وي، یا هم ډېر سخت مجبور.

خبرو ته مې لا نور وخت نه ورکړ، چې وکیل کوټې ته راغلی، یو لړ ورقې یې لاس کې وې.

ketabton.com - The Digital Library

په خوشحالۍ يې وويل:

– نور نو د روغتون کار خلاص شو، درځه محمده، کور ته لاړ شو.

ما هم موبايل جيب ته واچوه او پارکينګ ته ورغلم. موټر مې روغتون مخته راوړ، ياسمين، وکيل او مور يې ټول روغتون مخته ولاړ ول. مور يې ته يې يوه لکړه ورکړې وه، ځکه چې هغې په خپله پښه تګ نه شو کولای، نو لکړه يې کاروله.

ټول موټر ته وختله، ما هم موټر ته حرکت ورکړ، خو ځنګه چې يولس بجې ته لږ وخت پاتي و، نو موټر مې په ډېره تېزۍ سره چلوله، ځکه چې په يولس بجو کې په تلويزيون کې زما د خوښې سريال نشر کېد. غوښتل مې چې هغه سريال ته په وره وخت کې ورسم.

وکيل راباندې بږغ وکړ:

ketabton.com - The Digital Library

– یوه قصابي ته، خو بریک ووهه، غوښه ورڅخه رانیسم او د مور لپاره مو نن ښوروا پخو.

ما هم یو قصابي ته موټر تم کړی، وکیل ښکته شو چې غوښه واخلي.
یاسمین په خف غږ وویل:

– لږ څه کرار کرار موټر چلوه، زه ویریږم.

په لوړه هینداره کې مې ورته وکتل، له سترګو یې معلومیدل چې رښتیا هم د تېز موټر د چلولو څخه ویره لري.
مخ مې د هغې په طرف واړاوه، په آرامه لهجه مې وویل:

– سمه ده، که ته غواړې نو کرار کرار به غور ته ولاړ شو.

ketabton.com - The Digital Library

د دې خبرې سره مې په سترګو کې يوه ځانګړې اشاره وکړله، يعنې ريشخند ورباندې ووهم.

هغې يو سوړ اسويلي وکړ، په خپلو ښايستو تورو سترګو يې د خپلې موټر لوري ته اشاره وکړه، لکه په زبان حال سره چې وايي، شوخي مه کوه، مور مې راسره ده.

خير، وکيل دوی مې کور ته ورسوله او زه خپل کور ته لاړم.
مور مې اته په غوسه وه، ويل يې:

– ولي مې دومره ناوخته وکړل؟

د لاندې اصلاح شوې بڼه:

ketabton.com - The Digital Library

ما مور ته وویل: "د وکیل د مور پښه ژوبل شوې وه، نو لږه مرسته مې ورسره وکړه."

مور مې د پیښې له اورېدو وروسته خواشیني وښوده، ویې ویل:

"سبا به بحیره ته لاړ شو، د وکیل د مور پوښتنه به وکړو. یو خو به ستا ملګری وکیل خوشحال شي، بل به د مسلمانۍ حق ادا شي."

ما هم ومنله؛ ما خو یوازې یوه پلمه غوښتله، یو کوچنی دلیل، چې د یاسمین کور ته لاړ شم... او هغه ووینم.

شپه هم د نورو شپو غوندې، د یاسمین په تصور کې تېره شوه.

سبا پوهنتون ته لاړم. له ملګرو سره مې ښه وخت تېر کړ، خندا، شوخۍ، او بېپروايي. زموږ په ټولګي کې

ketabton.com - The Digital Library

درې څلور داسې انجونې وې، چې زما پر شاوخوا به تاوېدې، د سترګو ژبه، د شونډو ناز، او د بدن ژورت اشارې يې هره لحظه مې زړه پاراوه. غوښين، نرمه غاړه، چسپ بدن، او مخونه يې د هغو خوبونو تصويرونه وو چې ما به هره شپه کتل.

زه هم له خپل خوی څخه خلاص نه وم؛ ما له هغو ټولو استفاده کړې وه... هرې يوې ته مې د خولې تنده پرې ماته کړې وه. دوې به هم د خپلې خوښې او تجربه‌وو کيسې يوه بلې ته کولې، نو کله چې يوه راسره خوشاله شوه، سبا به بله خپله اشاره راته کوله.

زه د خدای نه څه غوښتل؟ پيسې زما لپاره هيڅ نه وې. چې دوی څه غوښتل، هغه مې ورکاوه، او خپلې غريزې ته مې اوبه ورکولې.

هري يوې ته به مې د شوق نه، بلکې د تجربې له سترګو کتل. دا به مې زړه ته ورتېرېدل:

ketabton.com - The Digital Library

"دې انجونو ته نه عزت مهم دی، نه بدن. يوازې پيسې غواړي. او دا هم خپل پت د سړيو د لذّت په بدل کې پلوري."

يوه ورځ مې يوې انجلۍ ته وويل:
"ماښام به يو ځای لاړ شو."

هغې راسره ومنله، خو دا ځل يې د پيسو تقاضا بېخي لوړه وه.
ما ته چې شهوت تر ستوني رسېدلی و، ساه مې تنګه کړې وه، ورته مې وويل:
"پيسې ستونزه نه ده. خو ته به د فلاني سړک پر سر، په نهه بجې، ولاړه وې."

رخصت شوو، تليفون مې وشرنګېد.

مور مې وه، ځواب مې ورکړ:

ketabton.com - The Digital Library

"ها څه موري، خيريت؟"

ويې ويل:

"ژر کور ته راشه، د وکيل د مور پوښتنه ته ځو!"

ما، چې سترګې مې د شهوت له تصور نه تازه خلاصي شوې وې، غلی وويل:

"سمه ده مور، لږ وروسته راځم."

بيا مې وکيل ته مخ واړاوه، ورته مې وويل:

"وکيله، نن زما مور ستاسو کور ته ميلمه ده. کوم تکليف خو نه لري، نه؟"

هغه راته په نيمشوخ، نيمګيلهناک نظر وکتل، ويې ويل:

"په دې کې د تکليف څه خبره ده، ته خو مې ورور يې!"

ketabton.com - The Digital Library

تلیفون مې جېب ته واچوه، وکیل ته مې وویل چې روان یو، یو ځای مو د پارکینګ لور ته قدم واخیست.

په لاره کې مې په خندا ورته وویل:

"وکیله، نن مې فرزانه ته هم ویلي، هغې ومنله. ویل یې چې هر څو کسه چې یاست، فرق نه کوي. نو ته به راسره ځې، که نه؟"

وکیل سمدلاسه ودرېد، په سترګو کې یې کرکه او غوسه دواړه راجمع وو.

په سختو، خو ماتو خبرو یې وویل:

"یار محمده، ته نه سړی کیږې! څو واري مې درته ویلي دي چې له دغو کارونو لاس واخله. خو تا ته زما خبره هېڅ ارزښت نه لري!"

ketabton.com - The Digital Library

«یاره، ژوند خو همداسې وي!» مې په موسکا ورته وویل، «د ژوند نه باید خوند واخیستل شي. ستا په شان خسته او جدي نه یم.»

وکیل لږ غلي شو، خو بیا یې ژور نظر را واچوه:

«ته دې ته ژوند وایې؟! خو یوه خبره مې همیشه په یاد ولره، محمده... هر کار چې کوې، مخکې له مخکې فکر وکړه: دا کار ستا دین، ټولنه، کورنۍ او حتی ته خپله ته، تاواني نهکړي؟!»

بیا یې ساه ژوره واخیسته، «ګرانه ملګري، د بد انجام له اوره ځان وساته... داسې نه شي چې ټولې هلېځلې دې عبث شي. حیران یم! تا خو مدرسه هم لوستې، خو دومره بد لاره؟ دا څنګه وشول؟»

زه، چې لا هم د خپلې هوسبازۍ له خوبه نه وم راویښ، د موټر دروازه مې خلاصه کړه او بېپروایي سره مې وویل:

ketabton.com - The Digital Library

«ښه، که نه ځې، مه ځه. خو دا نصیحتونه مهرباني ده، هره ورځ مه راته کوه.»

وکیل سر ځوړند کړ، هیڅ یې ونه ویل. موږ دواړه موټر ته پورته شوو. هغه مې د خپل کور مخې ته کښته کړ، او زه فرزانه ته لاړم.

هغه، د ژمنې سره سم، هماغه ټاکلي ځای او وخت ته راغلې وه. موټر ته پورته شوه، په لاره مو خوږې خبرې وکړې، ناز او نخرو ته یې خندل راتلل. ما هم له یوه دوکانه سګرېټ، بیسکېټ، بوتل او نور خوراکي توکي واخیستل.

یو خوندي او پټ ځای مې ورته ټاکلی و، هلته مې بوته، چیرې چې نه څوک ورتلل او نه څوک به د شک وړ ګڼې.

هلته...

ketabton.com - The Digital Library

موږ د شهوت او ناز د نړېدو تر پوله ورسېدو. د فرزانه د نرمې سینې په منځ کې مې خپله نفس تنده ماته کړه، او هغې هم له خپلو شونډو، خپلو چپنو، او ښکلو غوښنو سره، د هوس اور ته لا زیات تېل ورکړل. زموږ خوږ او څوځند حرکات، زما له دروني خلا سره غږېدل. ما دا احساس کاوه چې دا خوښي نه ده... دا یو ډول تېښته ده، تېښته له ځانه، له وجدان، له خدایه...

دوه ساعته وروسته، فرزانه مې بېرته هغه ځای ته ورسوله له کومه چې مې راخیستې وه. پیسې مې ورکړې. ظاهراً خوشحال وم، خو د زړه په ژورو کې یوه نیمګړتیا وه، یو ډول تشوالی، نفس تنګي، او خفګان مې ښکارا احساسېده.

کور ته چې راغلم، مور مې وویل:

«محمده، له ډېر وخته ستا په تمه ناسته یم... ډېر ځنډ دې وکړ.»

ketabton.com - The Digital Library

زه، چې له اخلاقي نشې راکښنته شوی وم، سترګې مې له خوبه نژدې پټې وې، سر مې درد کاوه. وخندېدم او وې مې ویل:

«اوس څنګه وکړم؟ ته ځې؟»

مور مې غلي، خواشینې، راته وکتل او یوازې یې وویل:

«هو، ځم.»

...

لږ وروسته د وکیل مور کور ته ورسېدو. وکیل د کور له دروازې راغی او مور یې له تود هرکلي سره استقبال کړو. مور مې د دوی کور ته دننه ولاړه، او زه یې د مېلمه‌خونه کې کېنولم، چې له سرایه جلا وه.

وروسته وکیل چای راوړ. د خبرو اترو ترڅنګ مې دوه درې پیالې هم وڅښلې.

ketabton.com - The Digital Library

«ابنه،» وکیل وویل، «ما د امریکا ویزه تر لاسه کړې ده. نېږدې یوه اونۍ وروسته به روان شم، ان شاءالله. خو یوه اندېښنه لرم، کورنۍ مې بې سرپرسته پاتې کېږي.»

ما موسکی شو، پر اوږه مې لاس ورته کېښود:

«وکیله، ته ولې دومره ځان یوازې احساسوې؟ زه خو یم ستا ورور. زما مور به ستاسو سره وي، او که اړتیا وي، ستاسو کورنۍ زموږ کور ته هم راتلای شي. ته پر موږ حساب وکړه.»

وکیل مې په ځنګلنه لاس کیښود، او په نرمۍ سره یې وویل:

«نه پوهیږم چې زما کورنۍ به ستا سره ومني کنه، خو زه دا ژمنه درسره کوم چې هلته، په امریکا کې، ستا کار هم سموم او هغه ځای ته به دروغواړم.»

ketabton.com - The Digital Library

ما خوښۍ څرګندې کړې او وکیل ته مې مننه وکړه.

څو شیبې وروسته مې مور راته زنګ ووهه، او وویل:
«نور، خپل کور ته ځو.»

ما موټر چالان کړ او د کور په لوري حرکت وکړم. کله چې کور ته ورسیدم، لومړی مې غسل وکړ او بیا د خوب لپاره ولاړم.

په همدې وخت کې یوه اوونۍ تېره شوه، او وکیل د امریکا تګ ته چمتو شو. هغه خپلې کورنۍ ته اطمینان ورکړ چې هغوی به زموږ کور ته راځي او زموږ مېلمانه به وي.

موټر مې د کور مخې ته ودراوه، هره بڼه مې ورسره وواهه، او وکیل یو لوی بیګ په لاس له کور څخه

ketabton.com - The Digital Library

راووت. مور يې اوبه ورپسي وشيندلې او په دروازه کې ورته ولاړه وه ترڅو چې موږ حرکت وکړو.

وکيل ساعت ته وکتل، او په اندېښنې سره يې وويل:

«موټر سرعت بايد تيز وي، وروره. ناوخته نه غواړم چې پرواز مې له لاسه ورکړم.»

ملهم د موټر په ريز پسې پښه ونيوله، په څو شيبو کې د موټر د شا څخه په سړک باندې دوړي پورته شوې. موږ بالاخره هوايي ډګر ته ورسېدلو او د وکيل سره مې د خداي په اماني وکړې. البته، د وکيل د تلو په وخت زه لږ خواشينی وم، ځکه چې زه يواځې کيدم. خو يوه بله احساسي برخه هم وه، چې ماته د وکيل د تلو په سبب خوشحالي راکوله؛ هغه خوشالي چې ياسمين زموږ کور ته راتلل.

ketabton.com - The Digital Library

وکیل مې رخصت کړ او په تلو کې یې ټینګار کاوه چې کورنۍ ته باید ډیر پام وشي، او هغه ژمنه وکړه چې ستا کار هم هلته سموي.

ما هم وکیل د کور په لوري حرکت وکړ او کور ته ورغلم. دروازه مې ټک ټک کړه، کوچني نور یې چې مریم نو میدل راووتل، وویل:

«محمده، ته بیا راغلی؟»

دا ماشومه ډېره خوږه وه، کټ مټ لکه یاسمین، لوي لوي سترګي او سپین غومبري چې سرخي یې پکې معلومېدله. ما هم تر غومبري را کش کړل او ویې ویل:

«ولې ته څه مشکل لرې؟»

هغې په خپل لاس باندې زما لاس پری ووه او د کور په دروازه کې لکه څوکې داره ودرېدله او ویې ویل:

«نه دی پرېږدم چې راشه کورته.»

ketabton.com - The Digital Library

که څه هم زما غوسه ورته راغله، بیا مې ځان کابو کړ، ځکه چې ماشومه وه. ورته مې وویل:

«پیسې به درکړم، ورسه او د خپلې خوښې کوم شی د ځان لپاره واخله.»

د پیسو په مقابل کې یې وخندل. ما هم له کیسه یو لسګونه ورکړي.

مریم خوشحاله شوه او ویې ویل:

«زه او س ځم، یاسمین ته وایم چې محمده راغلی دی.»

ما هم سر ورته پورته ښکته کړ او خوشحال شوم چې د مور پر ځای یاسمین ته وایي.

انجلي لاړل، زه هم د کور مخې ته روان شوم.

ketabton.com - The Digital Library

یو سپین ږیری سړی تیریدی، د مایي نظر یې را واړاوه. سپینه لنګوټه یې تړلې وه، اسمایي باندې یې څان تکیه کاوه، زړې په خاورو څپلۍ یې په پښو وې. له ورایه معلومیږي چې د پښو دردونه لري.

تندي یې څو کونجي وکړې او ویې ویل:

«ای هلکه!»

ما وویل:

«ماته وایي؟»

هوا ولې؟ دلته بل هلک سته؟

د هغه سړي خبرو ته مې غوږ ونیو، خو ژر مې احساس کړه چې د ده دماغي توازن ښایي سم نه وي. ورو ورو مې ګامونه ورنږدې کړل، په نرمه لهجه مې ترې وپوښتل:

ketabton.com - The Digital Library

– «څه درباندې شوي؟ څه خبرې کوې؟»

هغه په کراره خو شکمناکه غږ راته وویل:

– «ته دلته څه کوې؟ ولې ولاړ يې؟»

یو شېبه چوپ پاتې شوم، خو بیا مې په ډاډه ټون وویل:

– «دا زموږ کور دی، زه اوس دلته اوسېږم.»

او د همدې خبرو سره سم، ور مې پرانیست او کور ته ننوتلم. خو د سپین ږیري نظر لا هم زما پر تعقیب و، تر هغې شېبې پورې چې ما د دروازې له شا هغه سترګې پرې کړې.

زړه مې ناارامه و. خدای ته مې غږ وکړ: "یا الله، ته بښه پوهېږې، زه د څه حال سره مخ یم."

په حویلي کې مې یو خوږ انځور ولید. مریم، د یاسمین کوچنۍ خور، له خپلو نانځکو سره مصروفه وه. خو زما

ketabton.com - The Digital Library

په زړه کې اور بل و. تیز قدمونه مې واخیستل او ترې وپوښتل:

– «تا یاسمین ته زما د راتلو نه وې ویلي؟»

هغې وخندل، لکه چې ګناه یې نه وي، او بې‌فکره یې وویل:

– «هېر مې شو.»

هماغه مهال، د کور دننه د وکیل مور راوغږ کړه:

– «محمده!»

وکتلم، لاسونه یې د صابون په اوبو لړلي وو. زه شرمېدلی وم.

سترګې مې ټیټې کړې او ورو مې وویل:

– «ما داسې فکر کاوه چې تاسې به زموږ کور ته لاړې یاست.»

هغې موسکا وکړه، خو ستړیا یې له څېرې ښکاره وه.

ketabton.com - The Digital Library

– «هو، درسره به لاړ شو، خو تر اوسه مو د کور توکي او ضروري شیان نه دي راټول کړي. سبا ته به یاسمین ته ووایو، چې درته زنګ ووهې، بیا به راشو.»

ما هم د رضا په علامه سر وخوځاوه. روان وم چې ناڅاپي یې غږ کړ:

– «ته خو خپل نمبر ووایه.»

ما ورته شمېره ووېل، خو مور یې ونه شوه یادولی، نو مریم ته یې ووېل:

– «لاړه شه، د یاسمین تلیفون راوړه، چې شمېره پکې ثبت کړي.»

مریم له خوښۍ منډه کړه، تلیفون یې راووړ. کله مې چې د سکرین پر مخ سترګې ولګېدې، د یاسمین تصویر ښکاره شو. زړه مې ودرېد.

ketabton.com - The Digital Library

د هغې تصویر ته مې ژور نظر وکړ، لکه کلونه مې چې سترګې د هغې دیدن ته تږي پاتې وي. یوه تنده مې ترې ماتېدله، خو بله راټوکېده ـــ د لمس، د خبرې، د لیدو...

نوم مې ولیکه: "جان یاسمین" ـــ او ذخیره مې کړ. تلیفون مې ورکړ او له درناوي سره مې خدای پاماني وکړه.

کور ته ووتلم. سپین ږیری لا هم پر خپل ځای ناست و، یوه لویه غوټه یې خنګ ته ایښې وه. د ده نظر اوس نور هم بدلېدلی و. شیطان مې په زړهٔ کې راووت، ویل یې: "ته دا بې ادبه سړی همداسې پرېږدې؟"

خو ما موټر چالان کړ، بې له دې چې څه ووایم، یواځې یو ځل مې ګیربکس وواهه، خاورې او دوړې ورباندې پورته شوې، او لاړم...

په سبا سهار مې مور له خوبه راپاڅولم:

ــ «ورشه، د محمود سره په دوکان کې مرسته وکړه. ټوله ورځ ویده وې.»

ketabton.com - The Digital Library

تلیفون ته مې وکتل، یولس بجې وې. د زړه ناارامۍ راونیسلم، سمدستي مې د یاسمین فکر راغی. "ولې لا هم زنګ نه دی راغلی؟"

خو نور مې ځان چمتو کړ، ولامبلم، نوي جامې مې واغوستې، کوچنی ورور احمد مې هم راواخیست او د محمود دوکان ته ورغلو.

محمود له دورې لرې سوداګرانو سره مصروف و، غټ غټ پیرودونکي، د جدي خبرو غږونه... ما هم د ورور مرسته پیل کړه.

تر غرمه وروسته، ګیرېدونکي تللي وو، او سودا هم خلاصه شوې وه. محمود ستړی و، خوله یې وچې شوې وه، خو کله چې حساب یې وکړ، نو لږې پیسې یې جېب ته واچولې، نورې یې ماته راکړې.

ketabton.com - The Digital Library

ما موسکی ورته وکتل، پیسې مې بیرته ورکړې او ورته مې وویل:

– «ته ډېر زحمت کړې، دا ستا حق دی.»

محمود هم موسکی شو، لکه د زړه نه یې چې راته ویلي وي:

– «ستا خوښي، زما مزد دی.»

تر غرمې پورې هماغه دوکان ته وم. د ډوډۍ وخت و، ډوډۍ مې خوړله چې ناڅاپه تلیفون وشرنګېد. جیبه مې وکته، نابلده شمېره وه.

زړه مې ټک شو، ذهن ته مې یاسمین راغله. له خولې مې یوه لوټه ډوډۍ تېره کړه، ژر مې تلیفون ته ځواب ورکړ.

– «بلی؟»

– «سلام علیکم، جان!»

ketabton.com - The Digital Library

سترګې مې وغځېدې، سا مې ودریدله. دا یاسمین وه، او ما یې بږغ ژور وپېژاند، خو دا ځل هغې یوه کلمه وکاروله چې ما بېسده کړم — جان!

له حیرانتیا سره مې موسکا هم راغله، غږ مې سوکه شو:

– «مهرباني، زړګي مې... یاسمین یې؟»

هغې وخندل، لکه چې شرمېدلې وي، خو د هغې خندا له یوه احساسه ډکه وه.

– «هو، یاسمین یم. خو 'جان' مې ځکه درته وویل، چې ته خپل نوم همداسې ‘جان یاسمین’ ثبت کړی و.»

بیا یې، په طنزي انداز، د زړه خبره راواخیسته:

– «خو تا بیا زړګی وویلې؟ دا دومره چټکه مینه؟»

زه لږ موسک شو، غلی شوم، بیا مې ځواب ورکړ:

– «هغه وخت مې لږ تلوار و... خو ‘جان’ هم بد نه دی، تا ته ښه درلګېږي.»

ketabton.com - The Digital Library

یاسمین وخندل، خو بیا یې ژبه بدله کړه:

– «ښه، پروانه نه لري، دا نوم هم خوښ شو. مور مې وايي، که ته تیار یې، نو مورږ ته راشه...»

لا یې خبره نیمه نه وه، چې ما ژر وویل:

– «بس، همدا اوس درځم. تاسو چمتو اوسئ.»

تلیفون چې بند شو، دومره خوښ وم، چې ځان مې نشو کنټرولولی. د خوشحالۍ نه مې محمود ټینګ په غیږ کې ونیو، داسې مې فشار ورکړ، ته به وایې چې زه حج ته منتخب شوی یم!

محمود حیران شو، خندا یې وکړه:

– «څوک و؟ او ته ولې دومره احساساتي شوې؟»

زه لا هم موسکی وم، زړه مې درزېده، خو هڅه مې وکړه چې جدي شم.

ketabton.com - The Digital Library

– «زه اوس وکیل صاحب دوي کور ته ورځم، ته دوکان ته پام وکړه، احمد دې هم له ځان سره وساته. ماښام به بیرته راځم.»

یوازې څو دقیقې وروسته، زه د یاسمین د کور مخې ته وم. زنګ مې ووهه، او تلیفون مې هم واخیست.

– «اورې، زړګي، د کور مخې ته مو ولاړ یم.»

خو... هېڅ ځواب نه راغی. تلیفون پرې شو.

زړه مې ولړزېد، اندیښمن شوم. "ولې هېڅ ونه ویل؟ خفه نه ده؟ یا ما کومه تېروتنه کړې؟"

زما ذهن ګډوډ و. "ولې دومره ژر ورغلم؟ ښه نه وای لږ تم شوی وای؟"

همدغسې فکرونو کې ډوب وم، چې دروازه خلاصه شوه. یاسمین، د هغې مور، او مریم راووتل. مور یې سلام

ketabton.com - The Digital Library

راکړ، زه هم ادباً ورته «وعلیکم سلام» وویلم، خو نور ټول چوپ و، حتی یاسمین.

په تمامه لاره کې هېڅ څوک څه ونه ویل. زه له اندیښنې سره سم، اوس مطمئن وم چې یاسمین ناراضه ده. او شاید زما د تلیفون خبرې یې خفه کړې وي.

کور ته چې ورسېدو، موټر مې ودراوه. دوی راکښته شول. زه هم ورو ورو راکښته شوم. د دهلیز خواته لاړو، هلته زما مور له هغوی هرکلی وکړ، ښځو ترمنځ خوږ روغبړ روان و.

ما دا فرصت مناسب وګاڼه. په دهلیز کې، چیرته چې یاسمین یوازې راپاتې وه، ور نږدې شوم.

غلی، خو د زړه له تله مې وویل:

– «په تلیفون کې دې ولې هېڅ ونه ویل؟ او ټوله لاره هم غلې پاتې وې؟»

ketabton.com - The Digital Library

هغې خپلې توري سترګې زما پر لور واړولې. د نقاب شاته، غږ يې سوکه، خو توند و:

– «په تليفون کې خو زما مور ځواب درکړ، زه بل کار کې بوخته وم. او په لاره کې زما مور له ما سره وه، زه څنګه کولای شم درسره... خبرې وکړم؟»

زه غلی شوم. د هغې ټکان ورکوونکې خبرې مې ذهن ته راوړې — زړګي مې — دا جمله چې ما ناپامې سره د تليفون په وخت کې ويلې وه، ښايي مور يې اورېدلې وي.

سترګې مې ټيټې شوې. له حيا ډک شوم. دا لحظه، د شرم، پټ احساس او د زړه خوږې وه.

غټ اسويلی مې وکړ او ژر خپله کوټه ته لاړم.

ketabton.com - The Digital Library

په کوچ کې کښېناستم، د زړه درزا مې په خپلو غوږونو اورېده.

په فکر کې ډوب وم چې اوس باید څه وکړم؟ د زړه او خیالونو طوفان نه تمېده.

دروازه ټک ټک شوه.

– راځه!

مور مې وه. ورو ورو دننه راغله او ویې ویل:

– محمده! ته به دا کوټه یاسمین ته ورکړې، او ته به بله، هغه پورنۍ میلمه‌خانه ته لاړ شې.

ما حیران ورته وکتل:

– موري، خو هغوی خو مېلمانه دي، دوی دې هلته لاړ شي.

مور مې ژر وویل:

– دوی مېلمانه نه دي، دا خو اوږد مهال پاتې کیږي. بل دا چې دا پورنۍ کوټه ډېره غیر منظمه ده، هغوی ته مناسبه نه ده.

ketabton.com - The Digital Library

ما یو وار بیا د زړه له ژورې وویل:

– مورې، زه خو ټوله ورځ په کور کې یم، هر خوا ګرځم او راګرځم، نو یاسمین...

خو خبره مې لا نه وه خلاصه چې هغې رانه پرې کړه:

– ته به ټوله ورځ وتلی یې، د محمود سره به دوکان کې مرسته کوې!

یو درونډ "افففففف" مې وکړ، زړه مې تنګ شو. مور مې لاړه.

زړه مې سخت ناارامه شو، خو ځان ته مې وویل:

"پروانه نه لري، دا به د یاسمین کوټه وي، خو زه هم کله ناکله دلته د کومې پلمې په نامه راځم."

یو څه آرام مې وکړ، تصمیم مې ونیوه چې لاړ شم او خپله نوې کوټه وګورم.

خو ناڅاپه د مور آواز مې واورېد، چې د یاسمین سره یې خبرې کولې.

ketabton.com - The Digital Library

آوازونه يې مخ په رانږدې کېدو وو، نو د دروازې مخ ته ولاړم، خو مناسب مې ونه ګڼله چې وځم.

له همدې کبله د کوټې تشناب ته لاړم او هلته پټ شوم.

مور مې یاسمین ته وویل:

– دا د محمد کوټه وه، خو اوس ستاسو ده. محمد مې بله کوټه ته استولی دی.

د کوټې دروازه خلاصه شوه، او د یاسمین خوږ آواز مې واورېد:

– بیخي ښایسته خونه ده... سمه ده، زه به همدلته اوسېږم.

دروازه بېرته وتړل شوه. ما هم ورو ورو له تشنابه راووتلم.

و مې کتل، یاسمین هینداري ته ولاړه وه. په فکر کې ډوبه وه، د هینداري عکس یې خاموشه ښکارېده.

ketabton.com - The Digital Library

زه حیران شوم، ما فکر کاوه چې دواړه – یاسمین او مور مې – لاړې دي.

خو یاسمین هلته وه، یوازې...

قدمونه مې ورو، خاموش، خو لرزانه واخېستل، د دروازې خوا ته روان وم، خو هغې مې انعکاس په هینداره کې ولید.

وبرېده، ژر یې زما خواته وکتل. د شرم له امله یې ژر پړونی مخې ته راوړ.

په حېرانتیا یې وویل:

– ته دلته څه کوې؟!

زه، زه، هغه، دا، زما... کوټه...

افففف، ټولې خبرې مې رانه هېرې شوې، ژبه مې بند شوې وه.

یوازې یو بل ته مو کتل، سترګې مو ډېر څه ویل، خو ژبه مو بې وسه وه.

ketabton.com - The Digital Library

د خاموشۍ ماتولو لپاره مې ورو وویل:

– تاسو خو به بېرته خپل کور ته نه ځئ، هه؟

هغې نرۍ موسکا وکړه، شونډې يې ورو ښورېدې:

– همدا اوس خو راغلو، مګر ته دومره وېرېدلی ولې ښکاري؟ مغشوش يې؟

زه غلی شوم. د هغې شونډې، سترګې، او حيا مې له زړه نه وتلې نه.

ياسمين زما کوټه ته راغلې وه، خو زه د هغې حضور ته ټوله کوټه بايللې وم...

دلته مې نو زړه يو دم دروند شو، ځکه زه معمولاً د انجونو تر اغېز لاندې نه راتلم، خو دا لومړۍ نجلۍ وه چې ما پرې بل ډول احساسات درلودل.

ورته مې وويل:

ketabton.com - The Digital Library

– بخښنه غواړم... هغه په تلیفون کې مې مبالغه وکړه، نه پوهېدم چې ستا مور راسره خبرې کوي.

هغې راته وویل:

– رښتیا؟ دا خبره نو بیخي مې هېره کړې وه... ته داسې څه ویلي وو چې له امله یې ستا مخ سور او شین شوی و؟

ما، چې غوښتل اړیکه مو نوره هم ژوره شي، ورو وویل:

– ته چې ماته دې وویل "زړګیه"... ما زړه پیدا کړ او بېرته مې زنګ در وواهه. نو دا ځل مې سم د واره وویل، "سلام زړګي مې!" خو تا ځواب را نه کړ... او ما ته نه وه معلومه چې ستا مور له بلې خوا خبرې کوي...

یاسمین ته یو دم حیرانتیا ورغله، سترګې یې وغوړولې:

ketabton.com - The Digital Library

– څه دي کړي! تا خو زه وشرمولم! تاته چا دا اجازه درکړې چې دا خبره تلیفوني وکړې؟ افففف، لږ خو به دې فکر کړی و!

دا خبره یې چې واوروله، لږ ور نږدې شوم. په ټیټ غږ مې وویل، داسې څوک نه وي چې زموږ خبرې واوري.

بیا مې مسکا وکړه او ورو مې وویل:

– یعنې ښه به وای چې دا خبره مخامخ وایې؟ تلیفوني نه وایې؟ همداسې نه ده؟

د هغې په مخ کې مې د حیا یوه سره تبسم ولید، خو بیا یې نیم مخ په خپل شال پټ کړ. داسې ښکاربده لکه نیمه سپوږمۍ چې د وریځو تر شا پټه شوې وي... او خپله هم په فکر کې ډوبه وه، لا هم ځواب یې نه و راکړی.

په همدې شېبه کې، زما کوچنی ورور احمد راغی، دروازه یې خلاصه کړه. خو مخکې له دې چې ما ته وګوري، یاسمین په بیړه هغه په غېږ کې واخیست او مخ

ketabton.com - The Digital Library

يې بل طرف ته واړاوه. دواړو لاسونو سره يې احمد نيولی و. بېرته يې مخ ښکاره شو او زه هم ورته ولاړ وم.

هغې راته په قهرناکه انداز وکتل. خو خدای شته، دا قهرناک نظر يې هم يو خاص خوند درلود...

په خپلو تور غټو سترګو يې اشاره راته وکړه، داسې ښکارېده لکه چې وايي:

"وځه، اوس د احمد وار دی، ته به وروسته راشې!"

ما وخندل او له خونې ووتلم.

خو لا مې ځو ګامه نه وو اخيستي، چې د ياسمين مور را مخې ته شوه. له هغې سره يې خپله کوچنۍ لور، مريم، له لاسه نيولې وه. ژر مې سترګې ښکته کړې او په هماغه لاره مې خپل حرکت ته ادامه ورکړه.

هغې څه ونه ويل، خو د هغې له څېرې ښکاره وه چې په زړه کې راته موسکۍ وه...

ketabton.com - The Digital Library

خپلې کوټې ته لاړم، په کوچ کې کښېناستم. موبايل مې روښانه کړ. د ياسمين نمبر ته مې وکتل، هماغه نمبر چې "زړګۍ" پرې ليکل شوی و.

زړه مې غوښتل چې زنګ ورکړم، خو مناسب راته ښکاره نشو. تليفوني پرده مې بنده کړه او اوږد په کټ وغځېدم.

لږ مې فکر وکړ چې ولې زه د ياسمين په اړه داسې احساس کوم، داسې لکه له ډېرو کلونو راهيسې چې سره اشنا يو؟

تر دې مخکې مې چې کومو نجونو ته کتلي وو، يوازې مې له هغوی سره د جنسي هوس غوښتنه درلوده. خو ياسمين لومړۍ نجلۍ وه چې زړه ته مې ننوته.

ما غوښتل چې ټوله ورځ ورته وګورم، خبرې ورسره وکړم، شپې ورسره تېرې کړم...

په همدې خيالونو کې ډوب وم، چې يو دم د موبايل سکرين روښانه شو. د پيغام غږ مې واورېد.

ketabton.com - The Digital Library

موبایل مې راواخیست، پیغام مې ولید: یاسمین رالیږلی و. لیکلي یې وو:

"محمده، د مور مې مخ ته پام کوه، چې څه ناوړه خبره ونه شي... کنه زه به بیا هېڅکله درسره خبرې ونه کړم."

حیران شوم چې یاسمین خو غواړي چې له ماسره اړیکه جوړه کړي او پخپله یې دا پیغام راولیږه. نو ما هم ورته ولیکل: "بې غمه اوسه زړګي مې، هېڅکله به داسې حرکت ونه کړم چې ته د راځخه ناراضه سې. ته د وکیل امانت یې، زما سره ستا ساتنه به په هر حالت کې وکړم. خو نه پوهېږم چې ولې ته دومره ډارنه یې چې هر څه ته په دومره وارخطایي ګورې او هېڅ جرئت نه لري."

لږ ځنډ وروسته بل پیغام راغی، چې لیکلي یې وو:

"زه ډارنه نه یم، زه د خپل کلتور او رواجونو په زولنو کې تړلې یم. او بل، زه مې غواړم د مورګلني مې ډېر

ketabton.com - The Digital Library

عزت وکړم. نه غواړم چې لږ څه هم زما په اړه اندېښنه وکړي، او ما هم د وکیل سره همداسې ژمنه کړې وه. د اوس لپاره ښه غرمه ولري."

ما هم ورته ولیکل:

"مننه کوم زړګي مې، ډېر مهربان زړه لري. کاش چې ستا سره مې وختي پېژندنه شوې وای. تاته هم ښه غرمه غواړم، ښه او ارامه خوب ولري."

تلیفون مې سر ته کېښود او په خواږه خوب ویده شوم.

ورځې او شپې تیریدې، او یاسمین به د دیګت په وخت کې زموږ. ترمنځ پیغامونه کول، حال دا چې ځینې وخت خو حتی تلیفوني خبرې اترې هم کولې، او کیسې به مو کولې. په دې کې د دواړو ترمنځ یوه اړیکه جوړه شوه، خو تر اوسه پورې موږ. د زړه خبره نه وه کړې.

یاسمین به ځینې وخت زما کوټه کې ډوډۍ راته تیارې کړې وه او ویل به یې: "دا مې ځانګړې ډول ستاسې لپاره پاخه کړې دي."

ketabton.com - The Digital Library

زما به که څه هم زړه ته نه کېدل، خو بیا به مې هم خوړل او پوره به مې ځان خراب کړی.

په دې ترڅ کې یوه میاشت تېره شوه. وکیل هم د مور او زما سره تلیفوني خبرې کولې او تل به یې راته زنګ کاوه.

یوه ورځ ماښام وو، د محمود په دوکان کې ناست ومه او سکرین مې په لاس کې نیولی وو. غوښتل مې چې بل یې کړم، خو د وکیل زنګ په واټس اپ باندې راغلی. ما هم ځواب ورکړ. تر روغبړ کولو وروسته مې وویل: "څه خبره ده؟ نن دې بې وخته زنګ کړي دی؟"

ویل یې:

"هوا ولا، مبارکي درته وایم!"

ما وویل:

"د څه شي مبارکي؟ هلکه، هلته خو دې واده ونه کړ؟"

ketabton.com - The Digital Library

هغه په خندا وویل:

"هههه، واده مې نه دی کړی، خو تر واده په دې بله خبره ډېره خوشحاله يم. هغه دا چې ستا اسناد او قضيه بريالۍ شوې او تاته د دوو مياشتو ويزه درکول کيږي."

ما په خوشحالۍ وويل:

"څه؟ رښتيا وايې؟ وای، زه هم ډېر خوشحاله شوم. نو څه وخت درسم آخر؟"

هغه وويل:

"هممم... کله چې زه خبر شوم، خو اوس لپاره همدا بسنه کوي چې پروسه دې بريالۍ شوې."

ما په خوشحالۍ وويل:

"ښه، سمه ده، زه به هم زما او ستا په کورنې باندې زېرې وکړم."

ketabton.com - The Digital Library

هغه هم په خپل لګښت وویل:

"سمه ده، ښه ورځ درته غواړم."

ما محمود ته زېري ورکړ چې زما د امریکا کار سوو، خو هغه برعکس د دې په ځای کې خوشحاله شو، ډېر خفه شو او مخ یې ترې ورو نیوئ.

"ولي ورروره، د خپل ورور په کار ولی خوشحاله نه شوې؟"

محمود وویل:

"لالا، ته خو به لاړې، موږ به بیا یواځې پاتې شو. کور کې به څوک وي؟ په کورنۍ به څوک پام ساتي؟"

ما په بېپروایۍ وویل:

ketabton.com - The Digital Library

"لیونیه، ولې داسې خبرې کوې؟ ته خو له ما هم زیات زړه‌ور یې! اوس څه شوي؟ ما خو تر اوسه د کورنۍ لپاره څه نه دي کړي، پرېږده، لږ تر لږه دا پاتې ژوند مې دې هلته په مزو او چړچو کې تیر شي. هسې هم دلته نور هېڅ خوند نه دی پاتې."

محمود هېڅ ونه ویل، خو د زړه ژورو کې یې ډېرې خبرې بندې کړې وې. زه هم کور ته راستون شوم. مور مې په آشپزخانه کې بوخته وه. ورغلم، له شا مې غېږ کې ټینګه ونیوه او ورو مې ورته وویل:

"موري، مبارکي راکه!"

هغې، چې ما ته یې مخ نه و، وویل:

"ولې زویه؟ څه خبره ده؟"

ما په خندنۍ لهجه ورته وویل:

ketabton.com - The Digital Library

"موري، وکيل مې زنګ راکړ، د امريکا کار مې بشپړ شو، له خيره امريکا ته روان يم!"

مور مې له غېږه جلا کړه، خو يو وار يې په خواشينۍ وويل:

"ليونيه، لږ غلی، څه کوې؟ ياسمين هم دلته ولاړه ده. هغې ته خو پرده ده، د شرم ځای شته."

ما چې د مور خواته وکتل، ياسمين هم ولاړه وه، موسکۍ وه، خو شرمېدلې.

هغې ورو، په خفيف آواز وويل:

"مبارکي وايم درته..."

زه نور د احساساتو له حده وتلی وم. ياسمين مې هم غېږ کې ونيوه. هغې هېڅ عکس‌العمل ونه ښود، يخ ولاړه وه. ښايي ځکه چې مور مې هم هلته ولاړه وه.

ketabton.com - The Digital Library

مور مې غږ وکړ:

"محمده، محمده، څه کوې؟ انجلي خوشې کړه، ژوبله به شي!"

ما هم ژر یاسمین خوشې کړه. د مور خواته مې وکتل. هغه موسکۍ وه، خو له سترګو يې د خوشحالۍ اوښکې بهېدې. بیا مې د مور لاسونه ښکل کړل، ومې ویل:

"موري، ته خو پوهېږې چې یاسمین زما ده... زما! او دا هم زما ده!"

خبري مې ګډې وډې شوې، مور مې په خندا خبرو کې راولوېده:

"محمده، بس، که زه خبره یم، د یاسمین مور هم پرې لږ. څه پوهېږي. ته خو ډېر شوخ شوی يې، زویه!"

بیا يې زما پوزه ونیوله، ویل يې:

ketabton.com - The Digital Library

"شوخ هلکه، ته به هیڅکله سم نشې!"

یاسمین ژر له آشپزخانې ووتله. ما له موره وپوښتل:
"مورې، ګوندې غلط انتخاب مې نه وي کړی؟"

هغې وویل:
"نه زویه، تر دې ښه انتخاب بل نه شته. که ته دا خبره نه وای کړې، نو په زوره به مې له سنا یا یاسمین سره نکاح در تړلې!"

ما وخندل، ومې ویل:
"هههههه، مورې، اوس ځم، خپل پاسپورټ پیدا کوم، وکیل ته هم باید ځواب ورکړم."

له آشپزخانې ووتلم، خو خدای شته، کور کې یوه ځانګړې خوشحالي خپره وه. یوه خو د یاسمین مینه، بله د امریکا د ویزې زیری.

ketabton.com - The Digital Library

په سبا ناوخته ناست وم، چې احمد، کوچنی ورور مې، ناڅاپه تر پښو لاندې راغی، ځان یې راباندې وغورځاوه. ډېر مې غوسه کړ، خو اول مې ورته وویل:

"مه کوه، بچیه!"

خو ماشوم و، بېغمه، بیا هم شوخي کوله. ما له غوسې یوه رسۍ پیدا کړه، لاسونه مې تر شا وتړل او په یوه کوټه کې مې بند کړ، دروازه مې هم پرې وتړله.

وخت تېر شو. زه له کوره بهر وم. ماښام چې کور ته راغلم، ټول راباندې غوسه ول. آن یاسمین هم.

ما پوښتنه وکړه:

"ولې؟ څه پېښه شوې ده؟"

ټولو په یوه خوله وویل:

ketabton.com - The Digital Library

"ولې دې احمد دومره سخت تړلی و؟ په لاسونو یې د رسۍ نښې پاتې دي، ژوبل شوی دی!"

خو ما چندان اهمیت ورنکړ...

دوه ورځې تېرې شوې، او په درېیمه ورځ وکیل راته زنګ ووهه. ویې ویل:

"سبا لس بجې د کابل له هوايي ډګره ستا پرواز دی، ځان په وخت ورسوه."

ما ومنله، او د تګ لپاره مې هیڅ چاره پاتې نه کړه.

د تګ ورځ راورسېده. اته بجې وې. بیک کې مې خپل ضروري شیان ځای پر ځای کول، او یاسمین هم راسره بوخته وه. مور او محمود دواړه ولاړ ول، خو زه له دومره خوشحالۍ په ځان نه ځایېدم.

ketabton.com - The Digital Library

مور مې لاړه، ورپسې محمود هم ووت، خو یاسمین راسره یواځې پاتې شوه.

یاسمین د خفګان او وېریدو له ډک غږ سره وویل:

"ته بېرته څه وخت راځې؟"

زه په تلیفون بوخت وم، غږ مې ونه‌اورېد، خو چې مې سر راپورته کړ، ومې ویل:

"یاسمینه، باور وکړه، زه هم زړه نه لرم چې ولاړ شم. خو دا د یو وخت خبره ده. ما ارمان درلود چې بهر ته ولاړ شم، د هغو ځایونو لیدنه وکړم. ګوره، نن هغه ورځ هم راورسېده..."

زه ورننږدې شوم، لاسونه مې ونیول، په سترګو کې مې سترګې ښخې کړې. د هغې د زړه درزا مې په خپلو غوږونو اورېده. وارخطا وه، خو ناز یې هم و.

ketabton.com - The Digital Library

"ته ګوره، زه چې هر ځای یم، خو زړه به مې ستا سره وي. دا پخوانی زمانه نه ده، تلیفوني اړیکې لرو، او کله چې بېرته راځم، ښکلي سوغاتونه به درته راوړم."

یاسمین سلګو ونیوله، او سترګې یې ډنډ شوې. ما پرېکړه وکړه چې باید ښه ډاډ ورکړم.

د هغې اوښکې مې پاکې کړې. نرمه، سپینه څېره یې د زهرو خوړې خبرې غوښتې. ویښتان مې د غوړونو شاته ور واړول، په غومبرو مې لاس تېر کړ.

"ته زما یوازینی مینه یې... لیونۍ، ته په ما باور نه کوې؟ زه بې له تا بل څوک لرم؟ هاا؟"

خو یاسمین چوپه وه، هېڅ یې نه ویل.

ketabton.com - The Digital Library

نور هم ورنږدې شوم. هغې سترګې ښکته کړې وې، او د خجالت او مینې ترمنځ يې بدن رپېده. دا ځل مې د هغې زنه ورو ونيوله، مخ مې ور پورته کړ. هغې ماته وکتل... هغه سترګې لکه ژور سمندر، احساس يې زما د زړه تل ته رسېده.

ما ورو ورو شونډې ورنږدې کړې، سا مو سره ګډه شوه، او زموږ شونډې سره يو شوې. دا لومړی ښکل وه — خو يوه داسې ښکل چې زما ټول وجود يې لړزاوه.

د ياسمين شونډې نرمې، لمدې، ګرمې وې. د هغې له شونډو مې يوه ژوره سا واخېسته، داسې لکه د عمرونو تنده مې خړوبه کړه. هغې هم له زړه، له احساسه، زما ښکل ته ځواب ورکړ. زما سر يې په خپلو لاسو کې ونيوه، ټينګ يې راباندې نيولی وم.

موږ اوږده لحظه سره ښکل شو، شونډې مو نه جلا کېدلې. زما لاسونه ورو ورو د هغې د ملا پر خوا لګېدل،

ketabton.com - The Digital Library

او د وېښتانو ترمنځ مې ګوتې تېرېدې. هغې د بدن لرزه نه شوه پټه کولی، خو زه ورته نږدې وم، داسې نږدې چې د هغې هره دربېدنه مې په زړه حسوله.

ما کله کله شونډې ښتلې، ورو مې د هغې خوله خلاصوله، او هغې هم بېرته هماغسې نرم خو شهواني ځواب راکاوه. زموږ تنفّس ګډ شو، ساه مو لنډه، خو ګرمه وه.

یاسمین مې ټینګه راونېوله، سر یې زما پر اوږه کېښود، او ژړا یې شروع کړه. خو دا ژړا یوازې د فراق نه وه، دا د مینې، د ژور احساس، او د خپلسوزۍ ژړا وه.

زه هېڅ نه ویلای شوم. الفاظ مې ختم شوي وو. د هغې اشنا عطر، د غیږې تاو، او د شونډو خوند، هر څه مې د تل لپاره په زړه کښل.

ketabton.com - The Digital Library

ناڅاپه د دروازې درب شو، مور مې راغله. یاسمین ژر ځان راخلاص کړ، مخ یې بلې خواته واړاوه، او اوښکې یې پاکولې.

مور مې وویل:

"محمده، نور د تګ وخت شو."

ما هم بکس راپورته کړ، له ټولو سره مې د خدای پاماني وکړه. موټر مې د کور مخې ته پرېښود، او په ټکسي کې هوايي ډګر ته روان شوم.

هله هله هله...

په الوتکه کې کېناستم. ډېر پراخ او د آرامۍ سيټونه ول. يو آيپډ د مخامخ سيټ له شا راووتم، غزلونه مې ولګول، او د ياسمين د شونډو تودو خاطرو سره مې

ketabton.com - The Digital Library

الوتنه وکړه... د فراق لمړۍ شپېبه، خو د مینې یوه نه هېریدونکې نښه.

زه نور د دې دنیا له حاله ناخبره وم، یوازې په ذهن کې مې رنګارنګ فکرونه ګرځېدل. سوچونه چې هلته به عشقونه څرنګه وي، د ازادۍ مزې به څنګه احساسېږي، او د څومره ښکلو نجونو سره به لیدنه وکړم...

بلخوا، څومره به شراب وڅښم؟ څومره به په دې خوږو ګناهونو کې ځان ډوب کړم؟

ما له کوره خپل هست او نیست، ټولې پیسې راټولې کړې وې، دا اندېښنه چې هلته به د پیسو کموالی وي، مې نه زغملې. ما غوښتل هره خوښي په پیسو واخلم.

د امریکا لاس انجلس ښار هوایي ډګر ته الوتکه راکښته شوه. له چک‌پواینتونو او نورو رسمي چارو وروسته، یوه لنډه لحظه ولاړ شوم. هلته، لرې، زما وکیل ولاړ و — خورا فیشن شوی، د برېښنا غوندې وځلېده. لاسونه یې هوا ته پورته کړي ول، خوشحال و.

ketabton.com - The Digital Library

زه ورننېږدې شوم، ټینګ غېږ مو سره ورکړه. وکیل وېیویل:

"وروره، بالاخره مې خپله وعده پوره کړه. ته دلته راغلې، خو اوس باید د خپلې کورنۍ غم وخورې، دلته باید کار وکړې، ژوند جوړ کړې. دا وطن د هوښیارو لپاره دی."

زه لږ په ټوکه ورته موسکی شوم، او د هوا په دود مې سر پورته وکښته، بیا کښته. موږ یو شاندار هوټل ته لاړو. هوټل داسې ځلېده لکه د جنت یوه زرینې ماڼۍ، د شپې ځراغونه یې د سترګو رڼا ګواښله، او خواړه یې داسې خوندور ول چې خوله یې له عطره ډکه وه.

له کورنۍ او یاسمین سره مې پرلهپسې تلیفوني اړیکه ساتله. هغوی ډېر خوشحال ول. ما هم ځان په ازادۍ کې احساساوه —— داسې احساس چې تر اوسه مې نه و کړی. خو دا ازادي یوازې ظاهري وه...

ketabton.com - The Digital Library

یوه شپه له خوبه راویښ شوم. ساعت ته مې وکتل، دولس بجې وې. ټوله ورځ بیکار او ویده وم، نو د شپې خوب مې پوره شوی و. وکیل مې ویده و. زه ورو له هوټله راووتلم.

نه پوهېدم چې چېرته لاړ شم، فقط د ښار څراغونه، ښکلې ودانۍ، او براق موټران مې سترګو ته ښکارېدل.

شاوخوا مې ګورم —— انجونې، د بدن نیمه بربنډې، پر سړک ازادې روانې دي. ځینې تر زنګنو هاخوا، ځینې خو لا نوره هم بېپروا. د دوی خوځښت، خندا، سترګې، او د بدن انځورونه د شهوت شراره راکې بل کړه.

زړه مې وغوښتل، بلکې بدن مې چیغې وهلې، چې له یوې نجلۍ سره اړیکه پیدا کړم. خو نه پوهېدم چې څنګه باید دا چاره پیل کړم؟

ketabton.com - The Digital Library

ناڅاپه شیطان زما ذهن ته یو خیال را واچاوو ـــ نایټ کلب.

خو ستونزه دا وه، زه دلته نابلده وم. نه مې پته وه، نه لار، نه یار...

په سړک یوه ټکسي ته لاس ورکړم. په انګلیسي مې ورته وویل:

".Take me to the nearest night club"

هغه هم سر وخوځاوه، او روان شو.

څو دقیقې وروسته یو براق، رنګارنګ ځای ته ورسېدو. د نایټ کلب مخې ته یو ځلیدونکی لوحه وه. دروازه کې دوه غټ بدن‌وال ساتونکي ولاړ ول. ټکسي ته پنځوس ډالر ورکړم. ساتونکي مې تلاشي واخیسته، او بیا یې د ننوتلو اجازه راکړه.

زه زړه‌نازړه دننه لاړم...

ketabton.com - The Digital Library

خو چې قدم مې دننه کېښود، یوه عجیبه غونجېدلې سا مې وکړه، داسې لکه شاته مې ځوک کش کوي.

ما له ځانه سره وویل:

"محمده، یوازې دوه میاشتې خو دي، دا فرصت ولوله، وروسته به توبه کوې. الله خو مهربانه ذات دی..."

او دا و...

د شهوت، ازادۍ، او آزمایښتونو دروازه مې

خلاصه کړه...

شاوو خوا مې وکتل. موزیک په ډېر لوړ غږ روان و، داسې چې د کمزورو غوږونو پردې به یې شلولې. زه هم د بدن په رګونو کې مستي حسوله، تا به ویل چې هر عصب مې له وجد سره رپېږي. ټول خلک – نجونې او هلکان – د حال له خپلواکه مستۍ سره نڅا کوله. لاسونه یې پورته پورته غورځول، له ځانه نه خبر وو، ځینې خو له حده اوښتي وو. د شرابو نشه، د رڼاګانو تودې لمبې، او موزیکي ځلا هر څه بې اختیاره کړي وو. ما پوهه شوم

ketabton.com - The Digital Library

چې دلته هېڅ "بد" نشته – هر څه روا دي، او هر کار ته اجازه ده.

مخکې لاړم، شاوو خوا مې وکتل. یو ځای و، چېرته چې خلکو ته ځښاک ورکول کېده. ما هم ځان ورساوه. انګلیسي مې کمه وه، او د موزیک غږ ډېر لوړ و، نو خبرې به له خنډ سره مخ کېدې. ومې ویل، "ډرینک راکه!" خو هغه مې سمه ونه شنېده. بیا مې تکرار کړه. د ناپوهۍ له امله مې دا نه پوهېدم چې دلته "ډرینک" یعنې شراب.

هغه یو بوتل خلاص کړ، یو ګیلاس یې راډک کړ او زما مخې ته یې کېښود. ما هم هغه ګیلاس د یوه غړپ سره تش کړ. هغه راته حیران کتل، خو زه مې بل هم وغوښت. همداسې مې یو په بل پسې شپږ ګیلاسه تش کړل.

ketabton.com - The Digital Library

ذایقه‌یې خاصه وه، بوی‌یې بېل، خو ما ځان پرې ښه مست کړ. سر مې ګرځېده، سترګو مې خوبونه نیولي وو، خو زړهٔ مې مسته نارې وهلې. لاړم، ځنګ ته ودرېدم، د دروازې لوري ته مې سترګې واړولې – او هلته ومې لیده...

یو فرښتې، نه، یوه ښاپېرۍ راروانه وه. دا خو انجله نه وه، دا د حسن یوه بې‌مثاله بېلګه وه. خړ ویښتان، خړې سترګې، تک سپین پوستکی، نری، خو اتل جوړښت، پورته او کښته اندامونه‌یې د لیدونکو ټول تمرکز تښتاوه.

خدای شته، چې سترګې مې پرې ونه اړولې. ځان سره مې ویل: "دا ځنګه ښایست دی، چې رب پیدا کړی؟" خو نه پوهېدم چې رښتیا دومره ښایسته وه او که د شرابو نشه وه چې ذهن مې دومره بې‌خوده کړی و.

هغې هم زما لوري ته وکتل. بېرته تاو شوه، او د ځښاک میز ته ولاړه. زما تر ځنګ تېرېده، خوشبویه عطرې یې

ketabton.com - The Digital Library

خولې بندولې. زړه مې وغوښتل چې هر وخت ورته کتل وکړم. یاسمین مې بیخي له زړه ووتله، افغاني مینه مې هیره شوه – یواځې هغه وه، هغه ښاپیرۍ.

زه هم ورپسې لاړم. یو ګیلاس یې په لاس کې و. د هغه کس نه مې وغوښتل:

– "دا نجلۍ چې څومره حساب لري، ټول زه ورکوم..."

غوښتل مې، چې په همدې لار ورسره ملګرتیا پیل کړم.

نه مې د هغې پیسې ورکړې. هغه په تلیفون کې په خبرو مصروفه وه. کله چې د حساب ورکولو غوښتنه وشوه، نو هغې په غوسه ووېل: "داسې ښکاري چې دا ځوان ستاسو پیسې ورکړي دي."

هغې زما خواته وکتل، حیرانه شوه. رالنډه شوه او ویې ویل: "ببښنه غواړم، تاسې څوک یاست؟"

ketabton.com - The Digital Library

ما وویل: "زه... زه غواړم له تاسره دوست شم. او رښتیا، ته ښېخي ډېره ښکلې یې."

هغې لږ موسک شو، ورو یې وخندل: "رښتیا وایي؟"

بیا دواړو وخندل. او همدا د خبرو پیل شو.

د خبرو په دوام کې یې رانه وپوښتل: "ته د کوم ځای یې؟"

ما وویل: "زه د افغانستان یم. او تاسې؟"

هغې وویل: "زه اصلاً روسیه یم، خو د امریکا تابعیت لرم. دلته ژوند کوم."

ketabton.com - The Digital Library

نوره يې خبرو ته وخت ورنه کړ. ناڅاپه يې وپوښتل: "ايا ته غواړې نڅا وکړو؟"

ما سر وخوځاوه، هو.

هغې زما لاس ونيو، د نڅا ميدان ته يې بوتلم، او نڅا مو پيل کړه.

ما خو نڅا نه وه زده، خو بدن مې هسې هم مست و، هر حرکت مې له شرابو او شهوت نه ډک و. خو هغې؟ هغې داسې نڅا کوله لکه د ښايست او هنر الهه. لوڅې اوږې، ښکلې نس، ښيښې ورنونه، سپين شفاف پوست، خوږ عطري بوی... د انسان ذهن به له عقيدې او اصل نه بېلوي.

زلفې يې له شونډو سره مخلوطې، خوشبو يې مستوونه، خندا يې نشه راوستله. د بدن تودوخه يې زما بدن ته رسېده. کله به خپل بدن زما بدن ته نږدې کړه، کله به يې

ketabton.com - The Digital Library

لاسونه زما پر اوږو راښکل، کله به يې ورو ورو خپلې نرۍ شونډې زما شونډو ته راوړې.

زه پوهېدم، دا کافره ده. دا د دوی دين دی، دا کارونه ورته عادي دي. خو ما ته، دا يو څه ډېر زيات و. ما به کله پر دې پلمه، کله پر هغې، د هغې د بدن پر مختلفو برخو لاس وراچاوه. هغې به هم کله نا کله ما ښکل کړم، نرم لاسونه يې زما د غاړې شاته راتېر کړل، شونډې يې زما له شونډو سره مل شوې، بدنونه مو يو له بله سره نښتي وو.

د مستۍ په اوج کې يې پوښتنه وکړه: "ستا نوم څه دی؟"

ما، چې د هغې نرم لاسونه مې نيولي وو او د هغې نرۍ سترګو ته مې کتل، ورو وويل: "زما نوم محمد دی."

دا نوم اورېدلو سره ناڅاپه شا ته لاړه، زما لاسونه يې پرېښودل. ما حيران شوم، ورو مې وويل: "څه وشول؟"

ketabton.com - The Digital Library

هغې وویل: "زه دا نوم نه خوښوم."

ما پوښتنه وکړه: "ولې؟ پدې نوم کې څه ستونزه ده؟"

هغې وویل: "زه عیسوۍ یم... او ته مسلمان یې."

ما لږ سوچ وکړ، بیا مې ورو وویل: "دا خبرې پرېږده، راځه، دا شپه به یوځای تیره کړو..."

زما غږ نرم و، خو مقصد یې روښانه و. هغې وخندل، خوندور، خو نازک خندل یې وکړ: "نه، داسې ژر دا امکان نه لري."

ما غږ پورته کړ: "ولې نه لري؟ دواړه ځوانان یو، دا به ډېره ښکلې شپه وي. ته ښکلې یې، زه هم... لږ خوشحاله ژوند ولې ونه کړو؟"

ketabton.com - The Digital Library

هغې موسکا وکړه: "نه، دا کار همداسې آسان نه دی."

زه د شرابو او د هغې د ښکلا تر اغېز لاندې وم، ډېر مې ټینګار وکړ، خو هغې ونه منله.

خو زما زړښت لا نور هم زیاتېده...

ناڅاپه مې ځان له هغې نجلۍ سره د زړه په منځ کې احساس کړ. دا عجیبه وه، خو بېاختیاره مې وکیل ته وویل:

– «زه یو لږ قدم وهم، یواځې تګ غواړم.»

هغه په شکمن نظر راته وکتل، ژبهیې سپکه خو قاطع وه:

ketabton.com - The Digital Library

– «نه، دا ځل اجازه نه درکوم، ته بیا شراب څښني.»

زه موسکی شوم، سر مې وخوځاوه:

– «نه ورورره، هسې يو څه غمجن يم، لږ هوار شم. قسم درکوم، دا ځل به نه تکراريږي.»

هغه يوه ژوره ساه واخيسته، لاسيې زما پر اوږه کېښود:

– «ښه، خو ژمنه وکړه چې د تېرو تېروتنو تکرار به نه کوې.»

ما هم ژمنه وکړه. له هوټله ووتلم. د تليفون شيشې ته مې کتل، ياسمين او کورنۍ څخه مې شلدېرش لهلاسو تېر زنګونه ول. تليفون مې ګل کړ، وجدان مې تهديد کاوه، خو احساساتي توفان مې بلې خواته اړاوه.

ketabton.com - The Digital Library

ټکسي ته پورته شوم. یو ځل بیا هماغه کلب ته ورسیدم.

هلته د تیر ځل په څېر ناڅاپه نڅاوې وې، موسیقۍ د هوا څپرې کولې، نارینه او ښځینه د یو بل پر بدنونو سرګردانه ول. خو زما سترګې یوازې هغې ته وې... هغې چې نه وه راغلې.

یوه شېبه وروسته مې زړه بیا شرابو ته کش کړ، دوه، درې ګیلاسونه مې تش کړل. غلی، ناست، انتظار مې کاوه. ناڅاپه د کلب دروازې ته زما سترګې جلا شوې.

هغې راغله.

نن شپه تر پرون لا ښایسته وه. پر تنیې یوه لوڅه، سپینه لباس وه چې د سینه‌ګانو ژور چاکـیې د موسیقۍ سره

ketabton.com - The Digital Library

سازېدلی نڅا وه. قدم په قدم نږدې راتله، لکه غرور لرونکې ملکه چې خپل غلام ته ور روانه وي.

مخ‌راسره ته ودرېده، شونډېيې نيمه خلاصې وې:

– «څنګه يې، ښايسته ځوانه؟»

د هغې نرمه، ځوړنده آواز زما د زړه د تندي رګونه ماتوول.

– «ښه يم، ته څنګه يې، نازنينې؟»

هغې وخندل، پر ميزيې اشاره وکړه:

– «راځه، هلته کښينو.»

ketabton.com - The Digital Library

موږ د میز دواړو خواتو ته کیناستو. هغې جوس راوغوښت. د هغې شونډې چې پر ګیلاس کیښودې، زما سترګې بندې شوې.

هغې وویل:

– «ته ته یوې تحفې ته چمتو یې؟»

ما موسکا وکړه:

– «ستا لاس که زه زهر هم راکړې، زړګی یې قبلوي.»

هغې د پتلون له جیب څخه یو نری، نقره‌یي زنځیر راوویست، د داوود ستوری ورباندې ځلېده. را و یې تاو کړ او زما په غاړه یې واچاوه. پر زنځیر پسې، زما شونډې‌یې ورو حرکت وکړ، خو هغه شاته شوه.

ketabton.com - The Digital Library

– «اوس غوږ شه، محمده. زه عیسویه یم، ته مسلمان یې. زموږ اړیکه د دین له مخې ممکن نه ده... خو که ته غواړې چې شپه له ما سره تېره کړې، باید زما دین ته راشې.»

زما مغز د شرابو، د هغې د بوی، او د شهواني جذابیت تر تاثیر لاندې بې‌حس شوی و. ما بې له ځنډه وویل:

– «زه حاضر یم. زه ستا لپاره هر څه کوم.»

هغې لږ مخ ته راونښت، خپل نرم لاس یې زما پر لاس کېښود، ورو یې وویل:

– «که ته عیسوي شوې، زه به شتمني، ځان، او حتی خپل وجود ټول تاته درکړم. سبا په دوه بجو، همدلته به بیا سره وینو، او رسمي به یوځای شو.»

ketabton.com - The Digital Library

زه د احساساتو له بې‌ثباته قید څخه آزاده نشوم. هماغسې، د هغې د وینا تر نشې لاندې، د هوټل پر لور لاړم.

کله چې هوټل ته ورسیدم، وکیل لا خوب و. خو زه لکه ماشوم، چې د نوې لوبتکه لپاره خوشاله وي، پر بستر وغځېدم، او شپه مې له تمې ډکه شوه... یوه تمه چې د جسمي مینې، د شهواني وصال، او د یوې خطرناکې فریبکارې نجلۍ د ژمنو پر بنسټ ولاړه وه.

لوزینا، هغه نجلۍ چې پرون مې سره لیدلي وه، خپل نمبر راکړی و او له مینې ډک ژمنې یې کړې وې. ما ورته ویلي وو چې سبا دې تماس ونیسي. هماغه وو چې سهار وختي، تلیفون مې زنګ ووهه. له خوبه مې راویښ کړ،

ketabton.com - The Digital Library

سترګې مې خلاصې کړې، لوزینا وه. له نرمو، غېږو
وړو خبرو سره یې راته وویل:
"راځه، پلانکۍ ځای ته ځو، هلته سره وینو."

ما هم بېله ځنډه ځان راجوړ کړ، لاره مې ونیوله او ځان
مې هماغه ځای ته ورساوه. چې ورسېدم، سترګې مې
پرې ولګېدې—سپین، نرم، نازک لباس یې اغوستی و،
ساده خو ژور سینګار، شونډې نازک سرې، او له لرې نه
یې مسکا راکاړله. زړه مې درزا اخیستی و، خو د
ښایست دا څپه له ما نه بې اختیاره کړه.

هغه مخې ته راغله، لاس یې راکړ، روغبړ مو وکړ، او
بیا یې راته وویل:
"راځه، ټکسي ته پورته شو."

زه هم ورسره شوم. موټر یو پراخ، ارام، او په سپین
رنګ رنګین ځای ته بوتلو، داسې بریښېده لکه کوم مقدس
درشل، خو ما ته غریب د ګناه دروازه وه.

ketabton.com - The Digital Library

چې لومړی قدم مې کلیسا ته کېښود، زړه مې دروند شو، خو لا هم قدمونه مخکې روان وو. لوزینا زما لاس ونیو، د مقدسي کلیسا دننه یې یوسم. هلته یو پاپ ولاړ و، اوږده سپینه چپنه، سر ته خولۍ، سترګو کې جدیت، او خوله کې نرمه دعا.

زه هلته ولاړ وم لکه ژوندی مړی، له ځانه بېګانه. پاپ یو ډول سپین لباس راکړ، واغوستلم. بیا یې یو کتاب راواخیست او د موسیقۍ په څېر الفاظ یې ویل. له ما یې غوښتنه وکړه چې ویښتان مې وخریلم.

زه چوپ وم. سر مې ټیټ کړ. هغه زما ویښتان وخریدل. یوه یوه تار، زما له عزت، غرور او ایمان سره پرې کېده.

لوزینا هم دعاګانې تکرارولې. پاپ له مانه هم وغوښتل، ما هم تکرار کړل. څو ځل دا الفاظ وویل، تر څو یې ویل:

ketabton.com - The Digital Library

"ته نور زموږ له موږ يې، زموږ ايمان، زموږ لاره، زموږ مذهب."

زه لا نه وم راويښ شوی چې لوزينا را نږدې شوه، د شربتي شونډو سره يې زما شونډې لمس کړې. دا شيبه وه چې زما وجدان، زما الله، زما محمد، زما ياسمين... ټول يو ځل بيا په زړه کې راپورته شول.

سترګې مې ورواړولې، خو هغه ښايسته انجلۍ راته اوس يو فاحشه ښکارېده. بدشکل، بدرنګه، بدبو.

زه بې‌اختياره پورته شوم، لوزينا مې له ځان نه وشړله. هغه چيغه کړه، ناره يې وهله:

"محمد! مه ځه! ته خو ژمن وې!"

خو زه روان وم. له کليسا وتښتم، دروازې ته منډه وم، له هغه لعنتي ځايه مې ځان خلاص کړ.

ketabton.com - The Digital Library

چې هوټل ته راورسېدم، د هنداري مخې ته ودرېدم. خپل خريل شوی سر مې وکوت، سترګې مې وريځې وې، زړه مې مات و.

اوښکې لکه باران بهېدې. پټ پټ مې له ځانه وپوښتل:
"ايا دا زه يم؟ ايا زه محمد يم؟ ايا زه هماغه يم چې ويل به مې رب مې الله دی، رسول مې محمد دی؟"

زما هماغه محمدي وجدان راويښ شو. زه پر ځان ږغېدلم:
"ايا زه کافِر شوم؟ ايا زه هغه ياسمين ته بيا مخ ورښکاره کولی شم؟"

ما ته د مور، د وکيل، د احمد خبرې را يادې شوې.
وکيل به ويل: "يا محمده، د بدې خاتمې نه ځان ساته..."

ketabton.com - The Digital Library

ما خپل سر ته لاس ورکړ، هېڅ ویښته نه وو، یوازې شرم، ګناه، او پښېماني.

له زړه مې وپوښتل:

"ایا الله به ما وبخښي؟ ایا دا ټول ګناهونه، دا ټول خیانتونه به عفو شي؟"

خو بیا مې احساس وکړ... دا چې اوس ژاړم، دا چې زارۍ کوم، شاید هماغه د بخښنې پیل وي.

د کلیسا له هغه تورې تجربې وروسته، ما ځان غوندې یو لرګی محسوساوه چې د زلزلو، طوفانونو، او اورونو له منځه تېر شوی وي، خو اوس هم ولاړ وي، خو سوځېدلی، ماتو شوی، بې روحه.

ما خپل سر ته لاس یووړ، لا هم ویښتان مې نه وو... دا خالي سر، لکه د شرم نښه، لکه د بغاوت نښانه، زما په ټوله وجود نښتی و. خو همدلته، همداسې دردمن، ناچاره، یوه خاطره زما ذهن ته راغله. یوه وړه، خو سپېڅلې

ketabton.com - The Digital Library

صحنه: زما د مدرسې استاد، يو ډېر زړور، ډېر ديندار، ډېر مهربان انسان، به هميشه ويل:

> "بيا هم که انسان تر تورو تيارو تېر شي، خو که توبه يې د زړه له کُرُرو وي، رب يې ببښي. دا د الله ذات دی، رب العالمين."

دا خبره لکه د باران څاڅکی زما وچ وجود ته ولوېدله. ژر مې ځان راپورته کړ، د هوټل له کوټې ووتم، له خلکو پټه د تشناب خواته منډه مې کړه. هلته مې خپل ټول بدن پاک کړ، غُسل مې وکړ، او پخپله سينې باندې مې لاس کښېښود، د زړه درزا مې اورېده. داسې درزا لکه له شرمه چيغه وه.

"أستغفر الله ربي وأتوب إليه..."

ketabton.com - The Digital Library

دا جمله مې بیا بیا وویل، ژبه مې ونه ستړې، شونډې مې وچې شوې، خو زړه مې نه مایوسېده. کله مې چې غُسل پای ته ورساوه، خپل تنکی بدن مې وچ کړ، جامې مې بدلې کړې، یوه اوږده ساه مې واخیسته، او خپل مخ مې هندارې ته ونیوه.

هلته ما یو بل انسان ولید... نه هغه محمد، نه هغه ګناهګار، بلکې یو پریشانه، خو راویښ شوی بنده.

سجاده مې واچوله، د توبې لمونځ مې وکړ. تندي مې سجده ته داسې ولګاوه لکه ټوله نړۍ مې چې پرې وزنېدلې وي. دا سجده اوږده وه، ډکه وه، خړې وه... خو رڼا ته لاره وه.

له لمونځ وروسته مې د قرآن کریم جلد خلاص کړ، په اوښکو مې پاڼې لندې شوې. هغه ایتونه مې تکرار کړل چې پکې الله تعالی ښښنه، مهرباني، او توبه ذکر کړې وه.

ketabton.com - The Digital Library

"قل یا عبادي الذین أسرفوا علی أنفسهم لا تقنطوا من رحمة الله..."

"ووایه! ای زما بندهګانو! هغوئ چې پر ځان ظلمونه کړي دي، له الله د رحم نه مه ناهېده کیږئ!"

دا آیت زما د زړه دروازې پرانیستې. اوښکې مې نه تمېدې، خو دا وار د درد نه، د امید وې.

شپه ورو ورو تېرېده، او وخت داسې پرمخ روان و، لکه یوه بلې نړۍ ته مې چې روان وي. ناڅاپه دروازه وټکیده، وکیل و. دروازه چې خلاصه کړه، حېرانه یې راته وکتل.

"محمده؟ دا ته یې؟ دا ولې دا حالت دی؟ څه شوي دي؟"

زه چوپ وم. د ده د سترګو تنده، زما له سکوت نه نور هم لړزېدله. خو زه ورو ورو، له ساه سره، هر څه ورته

ketabton.com - The Digital Library

ووېلم. ما خپل ټول درد، ګناه، کليسا، توبه، او د خپل رب در ته بېرته ورګرځېدل ورته بيان کړل.

وکيل يوازې چوپ و، نه يې سترګې روښانه وې، نه يې خبرې شوې. خو کله مې چې ووېل:

"زه اوس همدا شپه خپل وطن ته ځم... نور هلته زما ځای نشته."

نو سمدلاسه يې ټليفون راواخيست، آنلاين يې ټکټ واخيست. الوتکه د شپې ۱۱ بجې وه.

زه د سفر لپاره چمتو شوم، بېرته خپل زړه، خپل ايمان، خپل ټول هويت سره يم روان شوم. مخکې له وخته مې وکيل ته مخ واړاوه، لاس مې ورته اوږد کړ، او د زړه له کومې مې ووېل:

"بښنه غواړم. زما له امله تا ډېر څه وګالل."

ketabton.com - The Digital Library

هغه هم سترګې راډکې کړې، هيڅ ونه ويل، يوازې يې ما تر هوايي ډګره ورسولم.

په الوتکه کې چې کېناستم، آسمان ته مې وکتل، له شفافو کړکيو مې د شپو ستوري، او د زړه تورتم وليد. ژړا مې راووته، په ساه ساه مې دا دعا تکراروله:

"يا الله، ايا ته به ما ببښې؟ ايا زه د ببښنې وړ يم؟"

شپه تېره شوه، او سهار اذان وشو. الوتکه د افغانستان په هوا د اذان له نغمو سره راکښته شوه. دا اذان، دا اواز، دا وطن، لکه د مور آغوش، لکه د معشوقې غېږه، لکه د رب دعوت.

يو ټکسي مې ونيو، ځان مې تر کوره ورساوه. اووه بجې وې. دروازه مې ورو ورو وټکوله. دروازه چې خلاصه شوه، کوچنی ورور مې احمد مخ ته راغی.

ketabton.com - The Digital Library

خو زما پر وړاندې یو بوږنوونکی حقیقت ودرېد...

د هغه چپه لاس د بدن له نیمایي سره نه و.

د زړه نه مې د زلزلو غږ پورته شو. احمد مې حیران سترګو ته وکتل، ماشوم وو، خو خبرې یې د انسان روح وژني:

> "لالا... زما لاس بېرته راکړه... زه نور شوخي نه کوم، قسم خورم..."

زه ټکان شوم. ټوله دنیا را باندې چپه شوه. دا یوه خبره، دا یوه چیغه، دا یو ټپ... زما زړه ټوټه ټوټه کړ.

مور مې له کوره راغله، چیغه یې وکړه:

ketabton.com - The Digital Library

"محمده! ته يې؟"

بيا يې منډه راوه کړه، ما يې په غېږ کې ونيوه، ما هم ځان ورته وغورځاوه. ژړا، بخښنه، مينه، ټول په يوه شيبه کې سره ګډ شول.

ما چيغه کړه:

"موري، زه بښنه غواړم. زه نور د خپل رب نافرماني نه کوم. زه به تا بيا هېڅکله خفه نه کړم."

ياسمين هم راووتله، مور يې هم ورسره وه. دا ننداره يې وليده. ياسمين ژړل، خو له وجدان سره په کشمکش کې وه. غوښتل يې ما په غېږ کې ونيسي، خو يو څه د شرم، د حيا، د زخم، د فاصله اجازه نه ورکوله.

زه ورته هم نه شوم کتلی. سر مې ښکته و، او په ژړا ژړا مې وويل:

"بخښنه غواړم... له ټولو..."

ketabton.com - The Digital Library

بیا مې مور ته مخ واړاوه:
"موري، دا احمد ته څه شوي؟ ولې لاس نه لري؟"

مور مې، چې سترګې یې له اوښکو ډکې وې، ورو وویل:
"هغه ورځ، چې ته پرې غوسه شوې وې، ډېر سخت دې وواهه. له هماغې ورځې یې لاس درد کاوه. کله چې ډاکټر ته مو یووړ، هغه وویل: هډوکي یې تور شوي، ماتې خو نه وو، خو سخت ضربه لیدلی و. ډېر کوښښ مو وکړ چې د لاس ژغورلو بله لاره پیدا شي، خو امکان نه و... مجبور شو، لاس پرې شو. زما ماشوم، خوار، معیوب شو..."

زه چوپ وم... خو له سترګو مې داسې اوښکې بهېدې، لکه هره قطره یې د احمد د لاس بدله وي.

ketabton.com - The Digital Library

د مور له خولې دا خبره واورېدم چې احمد بېلاسه شوی، نو یوازې یو شېبه پاتې وه چې زه بیهوشه شم. د سترګو رڼا رانه لاړه، ساه مې تنګه شوه، بدن مې سړېږي پیل شو، ځکه دا هم زما ګناه وه. دا هم د هغه تورې تېرې شپې نتیجه وه چې ما پکې د ګناه زهر خوړلي وو.

ما چیغې ووهلې، او له خپلو سترګو مې پرده پورته کړه، مور ته مې وکتل، خو ژبه مې چوپ وه. د زړه له کومې مې ژړا پیل کړه، داسې ژړا لکه د یو یتیم ماشوم چې د خپل مور جسد ته ګوري.

مور مې حیرانه وه، ویل یې: "زویه، څه پېښه ده؟ ولې داسې بېخبري راغلې؟ ولې داسې ژاړې؟"

ما سر ټیټ کړ، او لکه مجرم، لکه ګنهکار، لکه څوک چې د خپل ځان سزا غواړي، ورته مې وویل:

"مورې... زویه دې ګنهګار دی. ما د خپل رب نافرماني کړې وه... ما د خپلې کورنۍ، د خپل پلار، ستا، احمد،

ketabton.com - The Digital Library

حتی د خپلې مینې یاسمین حق تلف کړی و... خو اوس مې سترګې خلاصې شوي."

هغې په حیرت سره ما ته وکتل، لاس یې زما پر سر کېښود، او یواځې دا یې وویل:

"خدای دې وبخښي زویه.. که ریښتیا توبه کړې وي، نو خدای ډیر مهربانه دی."

سبا ته مې د خپل وفات شوي پلار د قبر زیارت وکړ. قسم دی، چې کله مې د هغه پر قبر سترګې ولګولې، زما وجود درز درز شو. ما پلار ته وژړل، داسې وژړل لکه ماشوم، او ویل مې: "پلار جانه، زه ببښنه غواړم. زه پښېمان یم. ما ستا هغه زوی نه وم چې تا غوښتلو... خو اوس غواړم هماغه شم!"

ټول کسان حیران وو، ځکه زه لکه یو بل محمد شوی وم.

ketabton.com - The Digital Library

اوس به مې هر لمانځه ته جماعت ته منډه وهله، شپې به مې د قرآن کريم په تلاوت تېرولې. د توبې لمونځونه، د سجدې زارۍ، د زړه له کومي دعاوې مې په شپه او ورځ روانې وې. ياسمين ته مې وويل: "ما ته لږ وخت راکه... زه غواړم دا مينه حلاله کړم. زه غواړم ستا د مينې حق ادا کړم. خو اول بايد د خپل رب حق ادا کړم."

يوه مياشت تېره شوه. خو زما زړه لا هم زخمي و، وجدان مې لا هم اور و، ځکه ما احمد ته دا درد ورکړی و. کله به چې احمد را ته نژدې شو، سخت به مې په غېږ کې نيوه، ښکل به مې کړ، او سترګې به مې اوښکې شوې. "احمده، بخښنه وکړه، لالا دې ډېر لوی ظلم درسره کړی... ته خو کوچنی وې، ته خو معصوم وې..."

يوه ورځ، کله چې د سهار لمونځ نيږدې و، د محمد مور د کوټې خواته لاړه څو زوی يې راويښ کړي. د کوټې

ketabton.com - The Digital Library

دروازه یې ورو خلاصه کړه. داخله چې شوه، نو یوه نازکه، خو خاصه خوشبویه فضاء یې پوزه ته ورسېده. کوټه نیمه تیاره وه، محمد پر خپل بستر پروت ښکارېده. هغې فکر وکړ چې شاید تشناب ته تللی وي، نو تم شوه، هماغلته کښېناسته.

خو څو شېبې وروسته، چې سترګې یې له یو څه روښانه شوې چاپېریال سره عادت شوې، محمد یې تر سترګو شو. هغه په سجده پروت و — نه بستر ته، بلکې د لمونځ پر مسله باندې، لکه یو څوک چې د خپل رب دربار ته د زړه ټول راز ویلی وي... خو هېڅ حرکت یې نه کاوه.

مور یې ورو، نرمه چیغه وکړه: "محمده..." خو ځواب نه و. بیا یې د زوی اوږه وښوروله، محمد لږ خوا ته ولوېد، بېحرکته. هلته پوه شوه... هلته درد و، هلته د زړه نه ختمېدونکی سوځېدنه وه — زوی یې تللی و.

ketabton.com - The Digital Library

یوه چیغه یې وکړه. ژړا یې پورته شوه، لکه د غره چیغه. ټول کور پرې راټول شو. ژر دا خبره خپره شوه چې محمد، هغه ځوان چې د نفس جهاد یې کړی و، د خپل خالق حضور ته په سجده کې رسېدلی و. یو شهید، یو توبه‌ګار عاشق، یو مجاهد... نور نه و.

وروسته یې مور ته معلومه شوه چې هغه ښکلي بوی، کوم چې د کوټې د دروازې سره سم یې پوزه ته رسیدلی و — دا د محمد د روح عطر و، کوم چې د ملایکو په بدرګه آسمان ته ختلی و.

یاسمین، هغه نازولې خو ژور زخمي زړه لرونکې یاره، د محمد جسد ته راورسېده. سترګې یې له اوښکو ډکې وې. پر جسد یې ځان وغورځاوه. ژړا یې پورته شوه، له سینه‌یي نعره راوتله. لوي لوي خاندي یې وهلي، داسې لکه د یتیم زړه چیغه.

ketabton.com - The Digital Library

غرمه شوه. ټول کلي خبر شو چې محمد، د توبې او رجوع نښه، د ريښتينې توبه کوونکي ژوند ننداره وکړه. الله جل جلاله ورته داسې مرګ ورکړ، چې د اولياؤ نښه يې لرله.

په جنازه کې ګڼ خلک شامل وو. د خاورو اړولو پر مهال، يو تن د قرآن کريم له سورة الفجر نه دا مبارک آيتونه تلاوت کړل، داسې چې هر څوک يې د زړونو له تله اورېدل:

"يا أيتُها النفسُ المطمئنة، ارجعي الى ربك راضيةً مرضية، فادخلي في عبادي وادخلي جنتي."

د دې مبارکو آيتونو پښتو ژباړه داسې ده:

"اې ډاډمنې (او ارامه) نفسې!

ketabton.com - The Digital Library

خپل رب ته راوګرځه، داسې حال کې چې ته ترې خوښه يې، او هغه له تا خوښ دی.

نو زما د بندګانو له ډلې سره ننوځه،

او زما جنت ته داخله شه."

(سورة الفجر، آيتونه ۲۷-۳۰)

دا آيتونه د مؤمنو روحونو د ستړي سفر تر پای د الله جل جلاله د مهربانۍ يوه ژوره نښه ده.

هو... محمد، هغه لار ورکی ځوان، بلاخره خپل رب ته راستانه شو — راضي او مرضي. او رب يې، د خپلې مهربانۍ په دروازه کې ورته وويل: "ننوځه زما جنت ته."

ketabton.com - The Digital Library

په درنښت ستاسو کشر ورور

(ډاکټر : عتیق الله ژمن)

پـای

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English